

. neprešlo žiadnou jazykovou korektúrou

Krása večerných ruží

Milan Kališ

Obsah :

Môj zmysel života	3
Každé mladé srdce, ktoré sa rozhodlo žiť svoj život	4
Emília	5
Láska	7
Láska je jej osud	9
Krátke spovede	10
Malé priznania	12
Večerné ruže	14
Malé dievčatá	15
Prvý chlapec	16
Tvoja viera	17
Vták, ktorý viac nebude letieť	18
Som žena, ktorá potrebuje hovoriť ústami muža	19
Si tak trpezlivý	20
Všetko, čo chcem	21
Prvé chvenie	22
Pokračovať	23
„27“	25
„Znásilňovali králiky, tým vystihli moje pocity“	27
Aj v tom najtichšom okamihu	28
Jazero	29
Láska muža a ženy	30
Kráčam po ulici	31
Zabíjanie červených mravcov	32
Máme sa radi ?	34
Tma v predsieni	35
Zmysel života	37
Bež preč	38
Bariéry po rokoch	40
Ďaleko, ďaleko na vrchole hory stál parašutista, ktorý bol odhodlaný... povedať mi to aspoň v sne	44
Príbeh môjho manželstva	47
Znovuzrodenie	49
A láska sa už nevráti ?	50
Nezávislé chyby	52
Počula som z rozprávania	56
Láska k stvoreniu	59
Moja priateľka (a jej paranoja)	64
Môj synovec mi rozprával	70
Krása večerných ruží	86
Nepotrebnosť nejestvuje, pokiaľ máme svojich blízkych	87
A ona plakala pre krásu večerných ruží	88

Môj zmysel života

Nech láska bude mojim zmyslom života, nech sa všetci smejú, ja tu zostanem, ja tu prežijem.

Nech muži budú vo mne ľuďmi, ktorí tú nie sú len na plodenie a ženy tu nie sú len na porodenie. Ak si to budem hovoriť takto, mám šancu niečo dokázať.

Nemusíme veriť všetkým biologickým posolstvám. Mohlo by nás to zruinovať. Môžeme veriť našim citom, tie nás nemajú prečo klamať. Môžeme milovať len preto, že to z nás vychádza, nepýtať sa na dôvody, pokiaľ cítime, to na úvod vždy stačí.

Ak je to pre niekoho len hra podvedomia o zachovanie sa, ako môže byť aspoň na okamih šťastný v tom, čo cíti ?

Tam, kde jestvuje cit k niekomu, tam je viac ako naivné pýtať sa prečo je tomu tak. Hra našich podvedomí nevysvetľuje veľa o tomto stvorení, v tom je ten žart.

Človek to nepochopí, tak ako nepochopí, čo bolo pred stvorením.

Láska je plná hodnôt, ak sa začína v niekom, kto sa naučil myslieť aj na iných.

Láska nie je len pojem ako Boh - ak ho necítime, stále v neho môžeme veriť... Ale ak necítime lásku... ak ju nemáme v sebe... je zbytočné o nej hovoriť ako je zbytočné hovoriť o Bohu, ak je to iba spásonosná ikona našich životov.

Milujem, dokázala som milovať, je to dôkaz, že ešte nie som stratená.

Vždy som bola realistická, vždy som bola chladná voči tomuto svetu.

Milujem, ale metafory ešte nie sú potrebné, ak je moja láska naplnená, všetko je krásne, všetko dáva zmysel, ktorý sa nám vyhýba, lebo ho nehľadáme, keďže „tu už nedáva zmysel hľadať zmysel“. Láska môže byť zmysel bez spochybňovania sa.

Milujem, teraz viac nepotrebujem. Teraz nič viac neočakávam. Na chvíľu mi to stačí.

Keď sa s tebou milujem, keď som tvoja, keď myslím alebo nemyslím, keď ma miluješ, keď myslíš alebo nemyslíš pri mne...

Keď plačeme od veľkej radosti, keď si navzájom závidíme, že toto sa už nezopakuje, keď sme niečomu a niekomu vďační za to, že si spolu môžeme vychutnávať život.

Si moja vôľa, si môj boj, si moje stvorenie, si moja súčasť stvorenia, ktoré pozorujem.

Si moja nádej, že mám zmysel aspoň v tom ako milujem.

Každé mladé srdce, ktoré sa rozhodlo žiť svoj život

A predsa raz uverím v Boha, ale nie takého, o akom sa rozpráva. A predsa raz budem milovať, budem milovaná... Láska je teraz všetko, čomu „rozumiem“ : narodenie z lásky, radosť matky a jej predstavy, jej oddanosť, jej viera, že zmysel dieťaťa sa stal hybnou trvalkou jej života, keď hľadá potomka, keď sa cíti byť zmyslom pre to dieťa, pokiaľ to dieťa ešte o ničom nevie, a cíti len matku.

Láska človeka... Je teraz všetko, čo mi zostáva, aby prežil niekto iný aj s láskou ku mne !

Láska je tým, čo volám prvou spásou života - po jednom, nech už nás žije koľko chce bez zmyslu... pretože na ňu nemyslím ako na to posledné, čo nám zostáva, aby sme sa mali lepšie vo svete, plnom nenávisti k zmyslu stvorenia, nech je ním čokoľvek.

Lebo každý človek bol nejaký splodený, tragédia, ak nie z lásky. Potom patrí zmyslu stvorenia len ako každý biely alebo čierny vták, nie ako človek v láske k stvoreniu...

Ale stále môže rešpektovať svoje stvorenie ako malý zázrak, „uvedomenie sa človeka je zázrak“, keď to dokáže rešpektovať, hádam až potom dokáže nezištne milovať aspoň svoje stvorenie, nie je to fráza, je to skúška charakteru.

On bude cítiť, že nebol splodený z lásky.

Bude tým obmedzený, ale stále bude môcť milovať, stvoriť diela, plné milovania :

A nakoniec všetko, čo chcem je milovať a byť milovaný.

A nakoniec všetko, čo chcem, je cítiť, že tento svet má zmysel.

Nikto nespochybní môj osud, budúcnosť je poznaná, ale ja o nej nechcem vedieť.

Chcem veriť môjmu svetu, ale môžete byť ku mne úprimní...

Ja som môj svet, žijem vo svete, svet žije v stvorení, a stvorenie ? Žijem v milovaní, teraz.

Emília

Trochu za posledný čas schudla, možno sa trápi, možno sa cíti stratená vo svete, ktorý sám nevníma žiadneho človeka.

Je to krásna žena, dokonca aj pre väčšinu žien. Krása ešte nikoho nespasila.

Keď krása začne obťažovať dušu človeka... lebo duša ženy vie o nej málokedy, pokiaľ neprídu prví muži. Ale mala by vôbec jej duša vedieť o kráse jej tela ? Dobrá otázka, aj keď Milka možno na dušu „neverí“, ona sa považuje len za jednu zo súčastí života na Zemi.

Som žena, ale milujem ju, je tak dobrý človek vo vnútri, nechcem, aby trpela, nechcem, aby ju muži považovali len za sexuálny objekt.

Milka možno na veľkú lásku neverí, keď neverí na existenciu Boha.

Viem len, že kedysi neverila v Boha.

Nech ženy milujú len jedného muža, každý má „právo“ na jednu veľkú lásku, možno je to hra, ale čo nám zostáva, utrpenie ?

Nech ženy milujú to, načo prišli na svet, pretože ja to milujem :

Žiť pre cit k niekomu, či už si toho niekoho vytvoríme samé alebo nie, žiť pre lásku a oddanosť k niekomu, je to tak krásne...

Milka, nesklam ma, veď vieš, že ťa milujem, hoci som len žena, a nikdy som ti to nepovedala, moja láska k tebe je úprimná, splývaš mi do jedného celku, tvoje telo a tvoja duša.

Občas milujeme niekoho bez naplnenia, ten cit sa stáva v nás historickým, môžeme si ho uctiť ako nepoškvrnený, a obdiv, a rešpekt, a krása, a šialenstvo, a láska v nás pretrvá všetky skutočné vzťahy...

Milujem ťa, a zostane to tak, takéto city sa nemenia... pokiaľ sa v nich nepokračuje. A ak sa pokračuje, a cit sa nemení, je to zázrak !

Milujem ťa :

Stvorenie sa nebojí, stvorenie má city človeka...

Láska

Bola zamilovaná až priveľmi, ak taká láska nemá vlastné smerovanie, zhltnie človeka. Začne sa správať veľmi neočakávane.

„Musím s ním byť“, už sa nezopakuje, ten človek v takom čase a priestore. Môže myslieť práve takto, ale v ničom jej to nepomôže.

Ani láska by sa nemala stávať fundamentálnou.

Ani láska by nemala byť o podvedomom vyrovnávaní, že „tento človek, tento muž má presne to, čo mne chýba, aby som bola skutočnou osobnosťou“.

„Tu nejde o to, čo viem a čo neviem, len sťažka sa s tým vyrovnávam, že niečomu nerozumiem, alebo skôr nechcem rozumieť. Môžeme len zjednodušovať, že o čom je láska !“

Bola zamilovaná, ale mala rešpekt pred vlastným citom k mužovi, vôbec mu nerozumela... Zrejme trochu aj preto nerozumela ani človeku, do ktorého bola zamilovaná - tak často sa človek snaží „vyrovnať“ s citom, ktorý nás poháňa namiesto toho, aby sa mu bezpodmienečne oddal a zažil spojenie so stvorením aspoň v cite, keď už nie vo vedomí...

Keď ho videla, duša plakala, lebo nebola slobodná v cite, ktorý ona kontrolovala ako všetko, čo človek nepochopí.

Potierala všetko, čo vedela, kým bola, akoby bojovala jej láska s tým, kým je. Osamelá v citoch, ktoré sa takmer nikdy z nej nevylejú do jeho náručia. Mala strach sa otvoriť, skutočne sa otvoriť, aby jej vnútorný svet nebol vystavený konfrontácii s veľkým svetom okolo nej, ktorý *teraz volá trochu naivne ľudskou spoločnosťou*. Na ten boj ešte nie je pripravená, ale pritom cíti, že už miluje, že sa už musí pokúsiť otvoriť, lebo bez toho nemôže byť plnohodnotne milovaná iným človekom.

Svoj strach volá ešte stále odhodlaním !

Ale napriek tomu... on ju miloval ! Bol otvorenejší, ale taký už je osud, možno ju dokáže otvoriť a možno nie, sila lásky versus zviazanosť človeka vo virtualite spoločnosti, vo virtualite jeho duše.

Tak stála o toho človeka alebo len muža ?

Má rada len jeho mužnosť, to, že je muž ?

Dlho rozmýšľala, čo by ju poháňalo, keby bol ľudský svet zbavený sexuality...

Ona miluje tento svet, ale napriek tomu, neverí mu. Neposkytuje jej slobodu, o ktorej snívala ako dieťa, keď sedávala na šerblíku a vedela, čo sa stane, mala rada, že vedela, čo sa stane, že môže zakričať a oni ju budú milovať taká aká je, aj vtedy, keď sa uvoľňuje s detským šarmom a pritom myslí na bábiky, ktoré ju milujú „cez jej vlastný cit k sebe samej“. Ale to nie je koniec, tam sa len všetko začína.

Najskôr sa asi naozaj musíme zamilovať do nášho sveta, aby sme ho potom mohli opustiť ako milenca, s ktorým si už nemáme čo povedať, pretože „len milovať“ nestačí...

Plač pre krásu, ktorú zatiaľ nikdy nedosiahla. A preto jej neverí.

Dieťa vie veriť len vtedy, ak si dokáže predstaviť to, čomu verí.

Láska je jej osud

A predsa sa rozplakala, keď myslela v okamihu, kedy už väčšina z nás nemyslí.

Rozplakala sa pre zmysel, o ktorom nič nevedela.

Rozplakala sa pre lásku k mužovi, o ktorej nič nevedela.

Rozplakala sa pre strach, že bude rodiť.

Rozplakala sa pre bolesť z jestvovania, len pre tú „najjednoduchšiu“ bolesť.

A potom myslela na brata, že prečo ho matka porodila, keď vedela, že ničomu nechápe. A ani ona ničomu nechápala.

Cítila sa byť mladšia ako si o nej mysleli že je.

Tá krása, ktorá vyprchá, o čom niet pochýb.

A potom myslela na muža, ktorému nerozumela a napriek tomu ju priťahoval. Ale ako by mohli spolu vychovávať deti ?

Láska nie je zložitá. Deti z lásky nie sú zložité, sú len géniami citov.

„Láska nie je okamih, ktorý sa dá spochybniť depresiou naveky, najmä ak sme porodili deti, ktoré sú géniami všetkých našich citov.“

(Človek by si hádam mal stáť za tým, čo vychádza von z jeho duše... Inak by bol slepý !?)

Krátke spovede

Jej nohy sa prechádzali po jesennom lístí. Myslela na to, prečo nie je s tým, koho má rada. Nenašla ospravedlnenie.

Miluje ho, ale čo je to milovať ?

Jej ruky prechádzali po jej tele, predstavovali si ako nie sú jej rukami. K čomu teraz dospieť ?

Už sa nemá komu spovedať, okrem seba.

Už nemá komu hovoriť svoje tajomstvá.

A jej spoveď nebude nikdy dokončená ani pre ňu samú.

Láska, láska, ktorá miluje noc, vtedy sa mesiac rovná jej nádeji, že tento svet má zmysel.

A pritom je to len mesiac.

Túžim po niekom inom ako s kým som. A nerozumiem tomu, trasiem sa od zimy... Keď svet nie je o tom koho milujeme, ale o tom s kým sme.

„Možno ľudia, ktorí sa majú až priveľmi radi, nemajú byť spolu...“ Ako môžem tak myslieť, prečo človek rozmýšľa takto, akoby išiel sám proti sebe.

Stále rozmýšľa :

City sa niekedy obrátia proti svetu, v ktorom žijem. A potom je zle.

Budem žiť s tým, koho milujem, ale nemám istotu... Alebo budem žiť s tým, pri kom mám tú istotu ?

Veľa žien si tým prešlo, ani veľmi nezáležalo na tom, aká je doba.

Som unavená, potrebujem poradiť, tak veľmi záleží na tom, kde som vyrastala, s kým som sa rozprávala, čo som mala a čo nemala...

Musí človek stále vo vzťahu myslieť na toho druhého... až po obmedzenie svojich citov k niekomu inému !?

Racionalita versus láska, mali by sme sa posunúť, obdobie romantizmu sa dávno vytratilo.

Spoločnosť versus láska, mali by sme sa posunúť, 20. storočie akosi skončilo :

Čo sa to stále snažím predstierať, veď aj môj život sa odvíja len podľa toho aké hodnoty a predsavzatia boli do mňa zasiaté, to platí najmä vo vzťahoch... a v milovaní a v uvoľnení sa pri tom milovaní.

Ale :

Možno, že sa naozaj miluje len jeden človek za život, tak ako sa človek milovať má...

Ale :

Čo potom, ak budem vedieť, že to stále neprichádza, že to stále necítim ?

Aj ona potrebuje lásku, vyrastá v dobe, kedy je láska stále ešte veľká hodnota ducha človeka !

„Radšej by som mala veriť len v jednu lásku, vtedy sa cítim šťastnejšie...“

Malé priznania

Iba ako malé svetlo na hrobe na deň svätých, modlila sa za niečo, čomu nechápala, ale cítila, že je to skutočné. Ten náboj nechcela spochybniť.

Malé priznanie, že ešte niečomu verí, ale nevie to presne vyjadriť. A môže si to odriekať po celú noc pri niekom, koho možno len používa ako slamu.

Prečo by mala byť úprimná, keď k nej nikto úprimný nie je ?

Nepovažuje sa za krásnu ženu, ale vie, že si zaslúži lásku, o ktorej sníva.

Nepovažuje sa za človeka, ktorý niečo zmení, ale vie, že má „právo“ vedieť o zmenách, ktoré jej otvoria nové obzory.

Nevie koho vlastne miluje, a či to vôbec niečo znamená.

Čím je staršia, tým viac nerozumie vlastným potrebám.

Pozri sa ! Pozri, čo všetko potrebujem dnes ráno : záchod, raňajky a trochu citu, ktorý nebol len o chcení muža, ktorého mám rada. Občas je chcenie to posledné, na čo čakám. Priznávam sa, všetky do jednej o tom vieme, tak sa nehrajme, že to tak nemôže byť... lebo inak by som nemusela myslieť na krásnych mužov, ktorých chcenie ma nezaujíma. Zaujíma ma moje chcenie :

Milujem ťa, ale neopusti ma, teraz som všetko, čo chcem, aby som bola, ale iba keď si ticho a s nikým nehovoríš. Mám silné podozrenie, že nepotrebujem skutočnosť ženy, ale len moju vysnívanosť muža, na ktorého stále ešte verím, aj keď možno už viem, že žije len vo mne, keď sa cítim zle a potrebujem ho... aby sa so mnou rozprával a hladil ma.

Čo ešte budeme dnes, a čo ešte budeme zajtra, keď budeme spať aj preto, že sa nám chce spať, keďže to potrebujú naše telá ? Spať pokojným spánkom.

Moje a tvoje sny.

Mám rada dni, kedy ma zaujímajú aspoň moje príbehy, dni v tých príbehoch. Dni v tých snoch. Tvoje sny v tých týždňoch.

Načo mám myslieť v tomto svete ? Neverím mu o nič viac, ako on verí mne !?

Ako ustojím tento svet bez teba, ako ustojím tento svet bez môjho presvedčenia ?

Nemali sme si ho zobrať navzájom, teraz hľadám niekoho, kto ma presvedčí, že tomu, čomu verí on, je „správne“.

Celý svet je nádej neodvolateľnej istoty niekde v mojom vnútri, neviem presne kde, nádej, že je tu istota, o ktorej všetci nevedomky - vedomky snívame : láska pre bytie.

Ešte raz zopakuj čomu veríš, aby som sa mohla na niečo spoľahnúť.

Večerné ruže

Nechal ťa spať v tvojej izbe, ale nehovoril o sebe, keď odchádzal.

Možno myslel na filozofiu, o ktorej sníva. Možno sníva viac ako by chcela. Predsa myslíš na to, ako by si sa s ním ešte raz milovala. Ale už by si mu nič nevyčítala.

Krása všetkých osamelých mužov sa ti vlieva do jedného muža.

Keď sa smeje. Keď je zamyslený, stále je to on.

Snívaš o tom... ako by myslel pri tebe na večerné ruže, ktoré ti daroval. Prečo musia byť ženské a mužské svety tak rozdielne ?

A prečo stále musíš vedieť o tom, že nie si ďalej ako si bola predvčerom ?

Večernú ruže, možno ťa prekvapia v myšlienkach, keď si ho budeš idealizovať na niekoho iného.

Muž podľa ženského sveta je ten najkrajší muž.

Malé dievčatá

Zbierali jesenné lístie, aby ho ukázali mamám. Nie otcom. Im veria, že im budú veriť, jesenné lístie ich tak priťahuje.

Malé dievčatá, to, čo sa práve začína, už nebude zopakované. Zbierajte jesenné lístie len pre pocity malých dievčat, budete si to pamätať.

Teraz ich nezaujíma kam chcú dospieť, čo chcú dosiahnuť, sú slobodné, sú slobodné dokonca aj v trápení : čo so zajtrajškom, budeme sa zabávať ?

A otcovia sú na ne hrdé, milujú ich o to viac, že sú dievčatá... Otec niekde v hĺbke duše svojho syna chápe, vidí sa v ňom... Preto je toľko boja ! Ale dcéra... Otec nepozná jej myslenie, o to viac ju miluje... Ten cit je najväčší vtedy, keď viete, že tá krása pochádza z vás, že je to vaše dieťa, vaša dcéra, ale vy jej nerozumiete, a pritom je to v poriadku, tak to má byť, je to dcéra. „Je to milovanie jej duše, ktorú považujete za tak nádherne vzdialenú od tej vašej...“

A ešte k tomu :

Lístie na jeseň nie je také ako lístie na jar.

Duša otca na jeseň nie je taká ako duša matky na jar. Ich telá sa však občas nájdu, ich duše sa tiež občas nájdu... Dokonca niekedy aj v ten istý čas.

Najmä počas dní, kedy chodia s potomkami zbierať jesenné lístie.

Prvý chlapec

Láska je silné slovo, predurčenie je silné slovo.

Zábava a predstieranie, že spokojnosť a zjednodušovanie sveta je v poriadku.

Už nebudeš šťastnejšia, toto je sloboda v šťastí, kedy nemusíš myslieť na to kým byť.

Zajtra budeš ešte myslieť na niečo veľmi podobné ako dnes. Je to tvoj prvý chlapec, takmer plačeš, ak si spokojná, vekom sa dozvieš viac o očakávaniach, vlastných očakávaniach, ktorým si sa často sama doteraz posmievala.

Prvý chlapec, kam speje tento v svet, keď si zjednodušila sama seba na niekoho, kto má s niekým byť len preto, že sa to tak očakáva.

No, láska nie je očarenie krásou, no, láska nie je žart mladého človeka, unudeného povrchnosťou okolia.

Nie, ešte to nie je láska, je to len pudová blízkosť, ktorú má každý chlapec spoločnú s každým dievčaťom, a ty to dobre vieš, máš ho rada, ale ďalej už nemáš prečo ísť.

A my starší, ktorí sme ešte verili tomu, že telesná blízkosť „by mala byť“ podriadená láske „v mene úcty k citom človeka“, môžeme len nechápať, a sami byť nepochopení v týchto slovách :

Kam speje tento svet, keď ako mladý človek už nemáš mať aké hodnoty. „Je tu len život, ktorý máme žiť najlepšie ako vieme.“

Ale napriek tomu ešte niečomu veríš :

Veríš tomu, že muž a žena majú byť spolu, aj keď ešte vlastne ani netušíš prečo, ak opomenieme prírodu v jej prirodzení – duševnej nahote človeka...

Pravda, ak sa budeš ďalej rozvíjať, a neustrnieš, máš v sebe predurčenie na to prísť... - „budem žiť život, v ktorom chcem myslieť najlepšie ako viem...“ - prísť na to, tak ako každý človek, ktorý nespochybní svoju lásku natoľko, aby sa jej „navždy“ vzdal...

Už v mladom veku...

Tvoja viera

Nakoniec dňa veríš, že príde obyčajný muž a povie : ja jestvujem len pre krásu tvojho bytia.

Nakoniec uveríš, že to hovorí len pre teba. Jeho slová nebude už nikto počuť.

Je len tvoj, hoci len v slovách, ktoré hovorí.

Slnko už nie je dôležité, okrem toho, že svieti - pre teba nie je tým, čím bývalo najmä v noci.

Tvoja viera sa začína v pohľade na krásneho muža, vtedy veríš na usporiadanie sveta.

Kam ešte zájdeš, aby sa zdôverila svojej najlepšej priateľke, že tvoja viera je len na tebe a nikom inom ?

Potom dáš zo seba dole mejkap a pôjdeš sa osprchovať. Teplá voda a spomienky na posledného muža, ktorý ťa chcel, ale ty si ho odmietla, lebo si mu neverila.

Je celý svet len o tvojej viere a tvojich predpokladoch vo vzťahoch ?

Asi áno, to si hovoríš.

Vták, ktorý viac nebude letieť

Vták, ktorý viac nebude letieť. To je očakávanie muža, ktorý pochopil, že žena jeho srdca patrí niekomu inému celkom po „práve“...

Povedal :

„Budem myslieť na teba ako niekto slobodný, kto má rád najmä tvoj rozsah... Ale sotva sa stretne, keď ty máš strach z toho, čo vyžarujem. Možno vyžarujem viac ako ostatní ľudia, mohlo by to byť pre teba bolestivé, to vyžarovanie, najmä, ak by si ma naozaj milovala. Už by nebolo cesty späť, už by sme si patrili aj našim vyžarovaním... Toho sa bojíš, takej sily?“

„Už odmietam milovať nejakú ženu, pokiaľ nebude ona milovať mňa !“

„Odmietáš ? Hlupáčik, city sa nedajú odmietnuť.“

A ty si len krútila hlavou, že kde sa takýto muži berú vo svete, kde už dávno ide o niečo iné, dokonca aj v snívaní žien.

Povedala si mu :

Ale to je cesta šialenstva, cítiť sa možno ešte dá spochybniť, ale osud, to je už bolestivejšie.

A on sa s tebou miloval, bolo to zvláštne milovanie plné bolesti z bytia. Jedno z najlepších !

Jedno z tvojich najlepších milovaní za celý život, kde si viac myslela na neho, pričom ste sa takmer vôbec nepoznali.

Keď odchádzal, dokázal ti úprimne povedať :

„Rešpektujem, že máš priateľa... ale možno som ťa mal milovať ja ako prvý.“

A ty si mala rovnaký pocit, ale nemiloval ťa ako prvý... tvoje srdce bude asi už navždy patriť mužovi, ktorý ťa miloval ako prvý... Vie to on, vieš to ty, teraz je to príliš silné :

Chcem zostať s mužom, ktorý ma miloval ako prvý, to je tá hodnota, ktorej som odhodlaná veriť, lebo mi dáva nádej, že všetko je predurčené, a to je to, čo potrebujem najviac... takú vieru. Aby som sa necítila stratená v mojich hodnotách, ak by som ich stratila, čo by zo mňa zostalo ?

Som žena, ktorá potrebuje hovoriť ústami muža

Som žena a mám rada mužov, ktorým nerozumiem. Je to len uistenie sa, že zmysel, ktorý hľadám môže mať veľa rôznych záverov.

Čakám na tvoje deti, že prídu a povedia : potrebujeme skutočnú mamu.

Som žena, ktorá hovorí ústami muža, takže teraz mlčí.

Mám rada milovanie len s tebou.

Mám rada tvoje vyvrcholenie, len tvoje.

Mám rada, keď sa ma pýtaš po premilovanej noci, aký je zmysel života, ktorý žijeme.

Mám rada, keď si vážny a robíš mi niečo jesť.

Rozprávala som sa s tvojimi deťmi a závidela som ti. Myslela som na tvoju prvú ženu, na to ako si s ňou miloval. A prečo...

Si tak krásny muž, vieš o tom ?

Si tak zložitý, ani nevieš ako to všetky ženy priťahuje.

Milujem ťa aj vtedy, keď si ráno potrebuješ umyť zuby. Keď si úprimný a uvoľnený, hoci tečie len studená voda.

Mám rada, keď pracuješ a nehovoríš, že si len otrok spoločnosti, to už ma nezaujíma.

Si tak trpezlivý

„A keďže hviezdy sú tak osamelé na oblohe...“ - povedala som, keď som mala osem rokov. Ktohovie, či sú naozaj osamelé, či ich tak nevidíme len my, keď sme spolu ? Dal si mi ruku, a občas je to viac ako keby si mi dal niečo iné, čo žena, ktorá miluje potrebuje až vtedy, keď už nedokáže uniesť svoju lásku voči pravdovravnej skutočnosti jej tela.

Teraz pri tebe myslím na púšte, ktoré majú zmysel. Ktoré budú precestované po celej ich nepremilovanej prázdnote svojho piesku, ktorý milujú ako svoje potomstvo. Ale ich prázdnota bude tak sexy pre niekoho, kto hľadá výšky a pravdu aj v neustále sa pohybujúcom piesku, tam to býva najhlbšie.

Pobozkaj ma ešte raz, aby som vedela, že život nie je tak studený, keď je zima.

Pobozkaj ma ešte raz, aby som sa cítila ako zmysel stvorenia. Teraz to budem ja pre teba.

Už nepotrebujem plakať, ak som smutná, mám teba a ty môžeš ten smútok a beznádej milovať aj za mňa.

Budem veriť v spasiteľov môjho ľudského rodu po jednom.

Všetko, čo chcem

Kúp mi koníka a ja budem na ňom jazdiť až do zotmenia, budem myslieť na všetkých porazených filozofov, ktorí nad seba postavili stvorenie, a na to zanikli.

Koník to bude chápať, keď bude chvíľu protestovať proti ľahkej ťažobe ženského tela na jeho chrbte.

Budem ho hladiť po šiji a on si ma bude ctiť ako niekoho, kto ho nemá rád len preto, že je kôň, ale aj preto, že je to bytosť, ktorá nemusí vedieť o sebe práve vtedy, keď má na chrbte človeka.

Všetko, čo chcem je ľahkosť stvorenia v krátkom okamihu, ktorý nazývam najkrajším okamihom :

Cítim, že miluje svoje dieťa viac ako seba samého už v tom milovaní, kedy sa splodí človek, jeho dieťa ...

Všetko, čo chcem, je teraz plakať pre tak silnú lásku, ktorá má v sebe bytosť tohto stvorenia, a ja neviem, či zajtra nebudem za to pykať, za tú silu, ktorá moja osobnosť nemusí uniesť vo svete, plnom zúfalej snahy milovať ako keby sa nechumelilo.

Všetko, čo chcem je byť ženou, ktorou som, a na krátku chvíľu to hovoriť každému, kto stojí pri mne.

Všetko, čo vidím, je len nepodstatné voči mojej vnútornej slobode a citu.

Všetko, čo potrebujem je len druhoradé voči tomu, čo cítim, keď potrebujem niekoho ako si ty.

„Nemusím veriť na lásku, keď ju žijem?“ Vedť práve vtedy je tá viera najkrajšia... keď sa stretáva s krásou, cítim ju, cítim, že je skutočná... A hoci aj nevedomelo som zhmotnením tvojej lásky, som ňou len s tebou, preto chcem jazdiť na chrbte toho koníka a stretnúť sa v ňom v cítení tohto stvorenia, ani ja, ani on nemusíme o tom zatiaľ vedieť.

Prvé chvenie

Predstav si, že prídem k tebe a poviem, že sa stalo niečo zlé, že už spolu hovoríme len o jednoduchých veciach, a žiadny pochabý zmysel života nás už nerajcuje.

Najeme sa, umyjeme sa. Niečo sa stráca, ale stále sa cítim ako žena, ktorá vie, že má prečo žiť a nemusí ešte (alebo znovu) nič spochybňovať.

Po jedle sme unavení, upokojení a vyrovnaní. Spánok a sny, snívam si sama, možno sa ťa zabudnem spýtať na tvoje sny, a nebudem si to vyčítat', keď na to zabudnem.

Krása obyčajných nocí prichádza celkom pokojne a keď sa o tom nehovorí, nevieme o tom.

Si krásny, si môj muž a ja nebudem robiť kompromisy, čo sa týka teba, keď sa môj cit mení na priateľstvo a ten tvoj na jednoduché spolužitie. Akoby nezáležalo na našej hĺbke a úvahách, ktoré sme viedli pred aj po milovaní... ktoré nám dali najkrajšie zážitky a vyniesli naše milovania, tie niektoré, do majstrovských polôh.

Akoby sme sa už nevedeli prekonať v majstrovských milovaniach.

Vidím ťa a chcem ti rozprávať o mojom dni, ty sa pristihneš pri iných úvahách, vidím to na tebe.

Dni, kedy chcem dieťa viac ako teba a preto ťa potrebujem práve o to viac.

Tak strašne to potrebujem, celá sa chvejem, daj mi dieťa, daj mi ho a ja ťa budem znova milovať tak ako kedysi, hneď !

Prosím.

Pokračovať

Čas už nevnímam, akoby som sa potrebovala vyrozprávať pred zrkadlom.

Je to môj návrat, zase sa cítim tak sama, či ťa vidím alebo nie, akoby to, čím sme po celý život (keď sme sami) nás dobehlo aj vo vzťahu, a my to málokedy dokážeme zmeniť. Nech aj o tom vieme, zostávame stále rovnakými a chvíľková zamilovanosť nás iba oklame, nás iba prenesie do krajiny, ktorá nejestvuje pre obdobie celého života.

Keď ťa vidím môžem si povedať, že ťa milujem, ale za tými slovami sú už iba slová. Mám ťa však veľmi, veľmi rada. Lenže niekedy mať rada znamená... udržiavať to, čo kedysi znamenalo tak veľa a teraz... to znamená... chcem byť zasa sama sebou. Mám ťa však naozaj rada, hoci naše bozky už nemajú takú silu, ale stále sú to bozky blízkosti !

Začínam znova rozmýšľať, začínam zase tam, kde som skončila, keď som ťa stretla. Rozhodla som sa v tom pokračovať, človek niekedy mení to, čo považuje za svoj vrchol v živote.

Chcem znovu prehodnotiť prečo žijem, prečo som tým, kým som. Už viem, prečo sa ťa stále snažím milovať, už viem, prečo ťa občas nenávidím. Možno nie sme celkom voľní v našom vzťahu ani v reálnom živote, ale stále sa ešte môžeme upokojiť tým, že určitá voľnosť medzi nami jestvuje, keď sa nezávisle na sebe dokážeme pýtať na zmysel našich životov, v objatí alebo oddelene, kedy si už trochu lezieme na nervy. Som presvedčená, že sa to pýtame. Každý človek, ktorý myslí, sa to „musí“ pýtať. Možno sa nám nedostáva odpovedí, ale aspoň sa pýtame, aspoň sa cvičíme... „Vieš aké krásne by znovu mohlo byť milovanie, spoločne by sme to chceli - ešte sa milovať, možno len krátku chvíľu pre zmysel našich životov ako na začiatku vzťahu, kedy sme si „naivne“ stanovili : tak toto je ten zmysel ľudského života, nikto predsa nehovorí, že dnes by to bol ten jediný zmysel, ale v tom okamihu áno, a obaja by sme to vedeli v tom istom okamihu, ale nikto by to nepotreboval povedať nahlas ? Videli by sme si to v očiach... To musí byť to najkrajšie milovanie medzi mužom a ženou, pretože už som to niekoľkokrát zažila.“

No, nemám rada, keď sa ma pýtaš na „zmysel života“ nahlas, veď je to každého z nás intímna otázka... Najmä vo vzťahu, keď sa práve príde z práce... Prosím,

rešpektujme to navzájom, ja sa ťa to nepýtam, lebo to zväčša len a len bolí, a nakoniec, môžeme o tom nahlas rozprávať... každý sám od seba, každý sám za seba.

Máme svoju prácu, máme svoje potešenia a voľnosť. Máme svoje spoločné večery a máme svoje osamelé večery.

Mali by sme dobre vedieť o tom, čo sa milovalo, čo sa už nemiluje a čo sa ešte len môže začať milovať – v nás. Nič si nenahovárať, ale zase nebyť ani malomysel'ný... keď to na nás príde... aj na to máme jeden druhého.

Ale niekedy zase zostáva len viera, že sa jeden druhého zastaneme v jeho úpadku vo vlastných svetoch... Pokúšam sa o to stále :

Mali by sme sa milovať len vtedy, keď nám to dáva zmysel aspoň v potešení. Ale potešenie je otázkou dvoch v každom manželstve, v každom milovaní, ktorému ide o to, aby zostalo zapamätaniahodné.

„27“

Už som tu bola. Už som tu stála. „*Déjá vu* môjho života !“ Odznova, až pokým nezabudnem, že išlo o *déjá vu* ?

Takto my občas myslíme, nedokážeme si spojiť niečo, čo vieme pre dobro obidvoch, tvoriacich duše a trápenia, bolesti a vrcholy. Je to ťažšie, lebo k tomu potrebujeme vedomie si seba samých, ktoré nás nebude zraňovať.

Možno je viera tak silná, že dokáže prekonať nevedomosť a strach človeka z toho, že nikam nepatrí. „A ani nemá prečo“ - to si teraz hovorím, veď túto spoločnosť, ktorú až na poslednom mieste zaujíma jej zmysel, zmysel celého ľudstva, som si nevybrala sama, a nakoniec... ešte ani *moja láska* nie je stála, bolí ma, že raz je silnejšia a raz slabšia, nie je to stála kráska.

Tak často „nepotrebujem“ vidieť Boha v jeho nepokoji, ktorým je stvorenie, nepotrebujem vidieť človeka, ktorého som milovala a možno stále milujem v jeho nepokoji, ktorým som občas ja.

Hovorím o zmysle ako o nepriateľovi, hovorím o dieťati ako o neprekonanom zmysle toho Boha a milenca.

Tak túžim vidieť milenca a partnera, hladieť dieťa a vedieť, že keď ma bude hladieť on, poviem si : hladí ma ruka človeka, s ktorým mám dieťa.

Myslím si, že to musí byť existencia. Závidím každej žene, ktorá vie o čom hovorím.

Myslím, že to budem iba ja. A všetko, čo zo mňa vychádza je sväté :

Pozrite, ako beží to dieťa, je tak zlaté, len beží, zľahka ovláda svoje reakcie, keďže ešte nad nimi nerozmýšľa... Možno si niekedy zlomí nejakú kosť, a možno ho niekedy bude bolieť srdce z tohto sveta, bude to jeho život, či už bude stratené alebo sa nájde v milovaní, v zamýšľaní sa... Možno niekomu pomôže alebo bude potrebovať pomoc vo viere v zmysel svoj, tak ako aj v zmysel celého stvorenia. Stane sa súčasťou, nech bude kýmkoľvek, stane sa súčasťou mojej nádeje, stane sa súčasťou môjho nazerania na svet... *Ďakujem !*

Ďakujem ti, mama. Otec ! Naozaj rada ďakujem, už vás v mnohom chápem..

Bola si to ty, moja matka, keď si držala otca za ruku, bola si to ty, ktorá si nám opakovala po tvojej matke :

Prvý aj posledný bod nášho stvorenia majú v sebe rovnaký zmysel tohto stvorenia, možno ten zmysel nepoznáme, ale určite sa tiahne celou našou existenciou... Je v nás, môžeme veriť, že ho spoznáme aj v myslení, môžeme dúfať, môžeme za to bojovať, môžeme pre to chrániť životy, ale môžeme za to aj zomrieť...

Tak ako moje dieťa môže pre to žiť alebo zomrieť.

Som hrdá na to, že mi to matka opakovala po jej matke, že si to z nás niekto uvedomil a dokázal to predať svojim potomkom...

„Znásilňovali králiky, tým vystihli moje pocity“

... keď som čítala jeden článok v novinách, aspoň som sa zasmiala na „pravde“ tohto života, lebo teraz som sa s ňou stretla medzi týmito riadkami :

Jakutské ministerstvo poľnohospodárstva prišlo pred niekoľkými dňami na to, že králiky v sibírskom hospodárstve *jednej* firmy sa rozmnožovali „bez akéhokoľvek systému“ a chovné prasnice žili v smrade. Pohrozilo jej preto trestným stíhaním za týranie zvierat. Králičie samičky sú vraj hromadne znásilňované a chovné samice musia znášať smrad v ošipárni spolu s ošipanými. Podľa informácii agentúry Interfax samičky mali v králikárňach nevídanú voľnosť a pobehovali tam, ako sa im chcelo. Toto vraj zneužívali králiky, ktorých ropní magnáti *jednej* firmy nechali v klietkach spolu so samičkami, hoci je to podľa zootecnických noriem neprípustné.

Jedna firma podľa ruskej tlače svoje chyby uznala a hovorca spoločnosti Josiph S. kajúcne vyhlásil, že „pripúšťanie králikov bez systému je poburujúce“.

Výpisky z článku uverejneného v novinách SME 11.11. 2003 (názvy zmenené), autorka Alexandra Malachovská

Tak takto fungujeme bez prikrášlenia ? Tak toto sme my, keď sme nahí ? Alebo len vtedy, keď si nedávame pozor, keď sa nekontrolujeme ?

Teraz zase záleží na mojom cite a sile, je tak ľahké klesať a uisťovať sa o tom, že takí sme, a že sa to už nezmení, ale... Ja si to nemyslím, ja si to odmietam myslieť, vždy záležalo na tom, čo chceme my.

Pravda, ak na to zabúdame...

Aj v tom najtichšom okamihu

Som v zajatí svojho citu a neviem ako sa dostať von, ako povedať, čo v skutočnosti cítim. Veď niekedy je to naozaj niečo medzi láskou a nenávisťou k tebe, láska, ktorá sa už viac podobá očakávaniu ako hlbokému citu...

Teraz sa cítim akoby som bola v tom najtichšom okamihu môjho života, a pritom by som kričala asi najviac v živote.

„Čo si to o sebe ešte myslíš, už by si mohla vedieť, že život je potrebné prijať do takej miery, aby si mohla povedať : žijem si svoj život...“

Prosím, povedz mi to ešte raz, túžim stlačiť tvoju ruku. Teraz je to viac o nás, ako keď sme sa začali milovať pred rokmi. Však ? Ako keď sme začali milovať takí mladí.

Ale čo bude so mnou, keď aj posledné kvapôčky môjho citu pominú !?

Mám strach, že vietor v slnečnom počasí ma už nebude zaujímať, že sa uzavriem späť do svojho sveta a viac z neho nevyjdem.

Zbláznim sa zo života, ktorý žijem, len aby som sa cítila, že som „správna“ v spoločnosti mojich starých priateľiek !? Ešte nechcem zomrieť medzi priateľkami, nechcem sa cítiť ako ich vodkyňa. Tak sa bojím, tak !

Ešte si nechcem nájsť v niekom nepriateľa, len aby som mohla proti niečomu bojovať, veď to by bolo smiešne...

Nechcem hovoriť o zvyku, len sa tak cítim. Nechcem vyvolávať paniku, ale hystéria mi ničí srdce :

Prečo by som sa mala odosobniť prižití môjho života ? Veď je to môj život !

Veď je to moje pohlavie... Prečo chcú od nás, aby sme sa odosobnili ?

Nevymením to za vieru v Boha, nevymením to za sladkosti a čučoriedky, už nie.

Jazero

Ruky sa pomaly dostali tam, kam sa majú dostať ruky muža. A ja som myslela na svojho vyvoleného. Boli to cudzie ruky, ale bolo v nich novátorstvo. A napriek jeho jemnosti, cítila som sa zvláštne, nevedela som sa celkom oddať.

Ale nemám deti, mám milovanie ? Ale nemám istotu, mám milovanie ? Mám právo zažiť niečo nové a cítiť sa ako matka prírody, keď dokážem, že muž je mužom po práve, a že žena to väčšinou ocení.

Jazero sa podobá na všetko, čo chcem, aby sa podobalo, keď som milovaná.

Prečo sa milujem ? Prečo sa milujem práve dnes ?

Zbytočné hovoriť o tom, že niečo nedokážem uniesť, môj život je lístok, a nie vždy príde revízor, aby ho skontroloval.

A nakoniec, pekná žena, ak sa bude správať inteligentne a rozhl'adene, má šancu aj u toho revízora. To chcú muži, príležitostnú romancu s krásnou a rozumnou ženou, ktorá dá do milovania nielen telo, ale aj rozum.

A rozum tam patrí o to viac... pokiaľ sme starší, milovanie sa niekedy stáva civilizovaným protestom.

Láska muža a ženy

Musela som odmietnuť muža, do ktorého som sa dnes zamilovala len na okamih. Bolesť, bola by to bolesť už s poznaného. Zamiloval sa do mňa, keď sme sa rozprávali o kvalite kávy v jeho domácnosti.

Ako môžeme piť kávu a smiať sa, keď niekde sa tá káva zbiera s odporom ?

Túžila som po ňom. Aj doma, aj na balkóne.

Mám svoj svet, o ktorom nikto nevie, na ktorý nikto nemyslí, ja o ňom nehovorím, niekedy ho sama potieram.

Pomilovala by som ho ! Ale viem, že by to bolo zbytočné...

Ako môžeme chodiť vedľa seba a klamať svoje pudy, ktoré nám hovoria, že zmena myslenia prichádza len vtedy, keď je bolesť silnejšia ako sila obyčajného pudu ?

Nebola som do neho zamilovaná, na chvíľu som považovala to priťahovanie za niečo viac, lebo už dlho som nezažila také priťahovanie.

Ale čo je najdôležitejšie, ešte sa len začínalo obdobie tmy mojej ženskej duše.

Veľká tma nám však nakoniec vždy pomôže vychutnať si aj to najmenšie svetlo viac...

Kráčam po ulici

Kráčam ako vy, možno smerujem do najbližšieho obchodu a možno chcem niečo viac, nejaký supermarket. V hlave mám predstavu obeda, a hoci sa mi nechce, teším sa na jeho tvár, keď mu bude chutiť. Po rokoch sa stáva zo mňa filozofka.

Náš jednoduchý život, ako keby by sme mali na výber. Mali by sme si hovoriť, že máme na výber v priateľských dialógoch.

Kráčam, ale samozrejme nemusím o tom vedieť. Kráčam za určitým cieľom, kráčam za jedlom nielen pre seba, a to dáva dnešnému dňu aspoň dajaké smerovanie.

Smerovanie, ktoré nemôže nikto spochybniť, už to nenazývam smerovaním, ale iba zabezpečením. Stávam sa pochodujúcou ikonou života...

Zabíjanie červených mravcov

Môžem ich zabiť koľko chcem, môžem dať do toho všetko... Je to len šprint, je to len nepodstatnosť, ale sila rozhodnutia zabiť niečo menšie sa nakoniec stane príťažlivou. Najskôr som sa ich bála, nadávala som, no nakoniec som sa naučila, že niekoho je potrebné zabíjať. Najmä, keď sa necítite dobre.

Všetko moje zúfalstvo, všetku moju beznádej dám do zabíjania tých červených diablov. Tu pomôže sila predstavivosti človeka.

Nikam nesmerujem, teda aspoň nie som si toho vedomá, ale zabíjam červených mravcov. To je moje časté smerovanie v domácnosti. Aspoň ak by to bola irónia, ale nie je... Ani ja nemám rada realitu života, je to často len o potláčaní nespokojnosti a nič viac : rozprávam sa pritom sama so sebou a viem, čo chcem. Upokojím sa pritom.

Môžem byť vďačná zopár mravcom, že mi dávajú zmysel v mojom smútku z nepodstatnosti. Chcem sa cítiť potrebná, ale musím sa dotknúť dna, aby som sa zľakla : takto to už ďalej nejde.

Kedysi bol môj zmysel otázkou cieľov a chcenia, teraz je môj zmysel otázkou vyrovnania dlhov z minulosti. Nechcem sa pozeráť do minulosti ako na prehratý boj o budúcnosť jednej ženy, ktorej budúcnosť sa posunula „dopredu“ len v génoch... do ďalšieho človeka bez zdokonalenia jeho myslenia a nazerania na svet. To veru nie.

Na druhej strane, zvyknúť si na mravcov a len tak žiť v dome, to by ma zabilo. Nieкто si stráži moju spokojnosť, vie, že potrebujem byť nahnevaná, a mravci sú objektom, kde sa tá nahnevanosť prejaví ako činnosť, ktorá v sebe nesie posolstvo : zľahka určím, kto z vás prežije a kto nie, červení chlapčekovia.

Keď vás zabíjam, stále sa cítim sama, keď vás zabíjam, aspoň sa mám prečo cítiť zle.

Niekedy zabíjam a už ani o tom neviem, prečo je to tak pri každej činnosti človeka ? Nakoniec ma to raz prestane baviť.

Nakoniec ma prestane baviť aj môj život, keď ma bude niečo bolieť ?

Nakoniec ma prestane baviť milovať sa s mužom ?

Nakoniec sa pozriem na moje deti, čo keď ich stvorenie bude prenasledovať ? Čo keď budú musieť bojovať proti márnosti, čo im vtedy poviem !?

Neviem. Nechcem, aby boli moje deti jednoduché, ale hádam sa o to postará spoločnosť. Aspoň tak sa mi to teraz vidí - červení mravci.

Ešte ich zopár zabijem, tu sa nikto nepýta, či mám právo. Nikto to nevidí.

Tu som ja tým právom, tu som ja spoločnosťou.

Máme sa radi ?

A po toľkých rokoch, a po toľkých milovaniach, stále sa máme radi ako dvaja ľudia, každý má rád inak, akoby na svete nebolo človeka, ktorý mal rád tak isto toho druhého.

Ale možno to tak naozaj je. Viem, ako ťa mám rada. Viem, že to nevieš, ako ťa mám rada. Lenže ja neviem to isté, keď hovoríme o tebe a tvojom cite.

A povedzme si, že práve to je občas to krásne. Tá neistota, ktorá z nás robí milencov aj po všetkých tých rokoch.

Tma v predsieni

Moje srdce sa pristihlo pri tlkote pre niekoho iného v tme predsieni. Sedím tu sama už hodiny.

Moje srdce je plnohodnotná žena sama o sebe, nepotrebuje ma. Funkčné až do poslednej hodiny bez otázok.

Tak rada by som si kúpila zmrzlinu, lízala ju v tme. Nerozmýšľala by som.

Už neverím mužom, ani ich citom, ale nehovorím, že ich nemám rada. Sú prirodzení, či už spia so mnou alebo s inou.

A všetky tie predpisy, prečo ešte nespím ?

Zajtra pôjdem do práce, a naveky sa bude opakovať tento deň, vždy v inej časti vesmíru.

Som večná, ale nie pre mňa, skôr pre časopriestor.

Moje srdce má nemá rado, lebo odmieta so mnou viesť dialóg o kráse ženy v tme.

Moje srdce nie je mojou osobnosťou. Moja osobnosť potrebuje srdce, ale potrebuje srdce moju osobnosť ? Myslím, srdce funguje úplne inak ako ja, asi by som sa zbláznila byť srdcom, ale v tom je ten vtíp, srdce nemyslí, srdce je tu aj na to, aby som myslela ja.

Nemám čo riešiť, musím si ísť kúpiť zmrzlinu. Chvilu, kedy ju ešte nemám, ale tuším, že ju budem mať, sú tie najkrajšie... Potom to už iba upadá a v okamihu, kedy ju budem lízať, už to bude len bezduché lízanie so svetlým zábleskom chuti a vychutnávania si, lenže na to sa zabudne... Nechcem zabudnúť na stav predtým, nemať v rukách človeka, ale pritom mať v mysli človeka.

Moje srdce v predsieni, ak ja som v predsieni, nedokážem sa vyrovnáť jeho stabilite, je vo mne, ale ja som ho nestvorila, ani ho nemôžem ovplyvniť, môžem ho iba zničiť. Je to ako s mužmi. Preto mám nakoniec to srdce tak rada, aj keď mu vlastne nerozumiem. Nerozumiem stvoreniu, tak ako môžem rozumieť srdcu vo mne, to srdca mu predsa podlieha ako služobník.

Ja som len služobník.

Škoda, že málokedy som služobníkom môjmu zmyslu života. Veď väčšinou slúžim tomu, čo mi nedáva zmysel.

Zmysel života

Už viem, čo je zmysel života, si to ty, keď spíš.

Zmysel som si určila sama, keď bol vypnutý televízor.

Zmysel života sa mení podľa toho ako mi to vyhovuje.

Ale nie je v tom opovrhovanie, je v tom len skutočnosť, ktorou som, ak sa menia priority môjho života.

Zvnútra sa možno veľmi nemeníme, asi preto tak silno vnímame každú zmenu vo vnútri... v našom vnútri... v našich vnútrach...

Zvnútra našich životov, zvnútra našich osobností sa dozvedáme najviac, asi preto sa snažíme najviac čerpať zvonku, nechávať sa ovplyvňovať... Je to tak sladké, je to tak príjemné.

Akoby nebolo niekedy inej cesty, len ísť na to zvnútra.

Akoby nebolo niekedy vnútornej sily ísť na to zvnútra.

No, teraz si veľmi vážim, keď sa mi to podarí :

Milujem ťa zvnútra, vtedy viem, že nech sa stane čokoľvek zlé a škaredé, neopustím ťa... Ak by som opustila niekoho... koho milujem, zabila by som sama seba.

Bež preč

Už to viac nie je zaujímavé, počúvať ako sused bije svoju ženu. A ona kričí, bojí sa smrti každý deň, a nevie čo si počať, keď on živý jej deti - dobre ich živý.

Nikdy som sa s ňou nerozprávala, ale my ženy to chápeme. Počula som ako veľakrát spadla na zem, ale už som nepočula ako sa z nej zdvíha.

Tak predsa mám mať prečo rada svojo muža aj v dňoch, kedy mi už nič nehovorí. Spokojnosť cez utrpenie druhých. Priznávam sa.

Rozmýšľam, či niekedy zavolám na políciu. Ešte nie som rozhodnutá, ale čo ma do toho. Ona potrebuje jeho peniaze v tomto svete. Dobre vie, že život je k nej krutý, ale jej deti sa možno raz dostanú vyššie.

Jej deti sú zvnútra ničené rovnako ako ona. Ale jej utrpenie je tak veľké, že utrpenie jej detí vníma ako možnosť zobrať ich utrpenie na seba, a tým vlastne zmierniť vlastné utrpenie. A to je šialenstvo, lebo je to len jej chcenie, ktoré nemá s realitou veľa spoločného. S mojou realitou ako s realitou susedky, ktorá počuje bitie.

Ako pomôcť takým ľuďom ? Odmietnu vás, keď im chcete pomôcť, odmietnu vás, ak im nepomáhate.

Ich videnie sveta je len ich utrpenie, a utrpenie ako také môže mať za videnie sveta iba iné utrpenie, ešte k tomu vychádzajúce len z nich.

To je skutočný začarovaný kruh.

Najsmutnejšie je, že každý z nás má taký začarovaný kruh, no ešte smutnejšie je, ak ten začarovaný kruh prichádza do nás a my ho prijímame za svoju súčasť, až sa nakoniec presvedčíme, že vlastne vychádza z nás, a vtedy už iba veľmi silní jedinci taký kruh dokážu prekonať.

Asi zavolám na políciu.

Ja mám tiež veľa kruhov v mojom živote, ale jedným som si istá : neboli do mňa vmlátené.

To však neznamená, že viem prekonať moje kruhy. To vôbec nie, aj keď „toto je moja snaha“...

Škoda, že nemá takmer nič spoločné s „úprimnou“ snahou pomôcť tej bitej nešťastnici.

Zavolala som na políciu. Chceli počuť moje meno. Zvesila som. Čas dozreje možno až zajtra...

No, neurobila som si dobre.

Ktohovie, možno vlastne potrebujem počuť jej nárek a tupé údery, to je bolesť, ktorá drží pokope môj svet.

Staviam môj svet, staviame svoje svety na utrpení iných - skutočnosť a hotovo !?

Bariéry po rokoch

Povedz ako mám tento svet prežiť, keď všetko, čo cítim teraz spochybňujem.

Všetko, čo viem, viem preto, aby som sa nezrútila. Nie je to vážnosť, je to povinnosť pre obyčajnosť, pre to, kde žijem. Cítíme sa tak všetci, všetky. No a ? Naozaj si stačí len nájsť nejakého koníčka ? To nie odpoveď, to je len strávenie času, aby som sa na nič nepýtala !

Ach, lenže všetko, čo si myslím, je dobre strážené v bariérach toho, kam môžem zájsť, aby som vedome neškodila mojim deťom a manželovi.

Človek si myslí toľko, koľko si má myslieť, doslovne som toho príkladom ?

Milujem to, čo mám milovať, a výsledok sa dá odhadnúť. Tak to už beriem roky sama. Je to moja osobná tragédia alebo sa to v niečom podobá aj vo vás ?

Nemám čomu veriť, aj viera je len povinnosť voči zabehnutým životom, ktoré sme spoznali, keď sme sa stali dospelými. Aby nám dali základné odpovede, viac sa zatiaľ oficiálne neponúka.

Možno je toto všetko len paranoja sklamanej, ale stále neopustenej ženy, ktorá stráca oporný bod, prečo by mala žiť, ak ju nič neuspokojuje, keď je sama doma, keď nikomu nepatrí, pokiaľ má manžel rovnaké pocity. Pokiaľ sú deti zatiaľ len niekde na začiatku tohto diela...

Najhoršie je, keď viete, čo vám chýba, a nemôžete to ničím zmeniť. Len na to nemyslieť. Chýba mi muž, akého chcem, chýba mi sloboda v mojom cite, akú by som chcela po toľkých rokoch s jedným mužom v jednej domácnosti, chýba mi sloboda formovania môjho názoru na seba samú, lebo už sa neodvážim pod nátlakom spoločenského kolobehu ísť do boja o svoj zmysel života, ktorý stále nepoznám, ak sú deti preč z domu.

Načo pozerat' programy o móde, to nie je to, čo mi chýba v prvom rade ! Ale aj tak ich pozerám... Ved' čo by som asi robila !?

Áno, áno, áno.

Donekonečna môžem hovoriť, čo všetko mi chýba. Všetko, čo chcem, je žiť pre

zmysel stvorenia, no, náboženstvá mi ho neponúkajú, ani môj život, ktorý žijem. Niečo ma nepustí z tohto kruhu von, je to len podoba spoločnosti, ktorú poznám, ktorá si vytvorila vlastné stvorenie, ktoré nám ponúka ako povinnosť, ktorá sa musí prijať :

Ži vo mne, to je to stvorenie !

Ale to nie je pravda, už s tým nesúhlasím !

Som na seba veľmi nahnevaná, keď chcem ísť ďalej, vyjde zo mňa len to, čo už zo mňa vyšlo skôr :

Chýba mi dobré milovanie, skôr viac bytostné ako len dobré... Po rokoch sa vám aj to dobré zdá byť nakazené opakovaním sa rovnakých praktík. Láska ? Pekné knihy a pekné príbehy, to je prvé a posledné, čo chceme ? Nič viac, ženy !?

Ale kde je v tom stvorenie, po ktorom všetky tak túžime alebo sme kedysi túžili ? Aspoň nejaká odpoveď, aspoň nejaká úprimná vlastná viera, ktorí by neprišla zvonku, ale zvnútra.

No tak, je vo mne vírus, ktorý chce spoločnosť odstrániť, lebo si myslí, že je to vírus, ktorý sa snaží spochybniť jej najvyšší zmysel, zmysel prežitia... a tak sa už vo mne ozýva :

Neskrývať sa za nepokoj a nespokojnosť jednej ženy, žena ! Ešte stále tu je niečo, čo si neobjavila :

Umenie, ktoré ťa urobí šťastnejšou, lebo sa pýta, čo potrebuje obyčajná žena, nech aj sčítaná...

To je pravé umenie ! Možno vychádza z manipulácie, ale manipulácie pre „čítanie sa v pohode po celý život“.

To by som chcela dokázať, také knihy písať, dostať sa nad to, čo v sebe cítim, ale bolo by to úprimné ? Ľudia chcú počuť neúprimnosť, viem to, sama to chcem roky počuť, keď sa cítim tak ako teraz, vrcholne nespokojne sama so sebou a so svojím životom.

Chcem písať také knihy, ale nemám na to, cítim sa veľmi smutne, nedostáva sa mi zmyslu, nedostáva sa mi pochopenia v spoločnosti, ktorá ma tlačí k múru :

Vyber si z ponuky a neotravuj ! Nikoho tvoje trápenie nezaujíma, tak nemusí zaujímať ani teba, lebo vieš o ňom len ty, nie je v ňom teda žiadne posolstvo. Rozumieš !?

„Spokojnosť pre dobre oblečené ženy v rokoch, až potom sa pýtajme, aký majú zmysel tie šaty v ich veľkolepej spokojnosti, ktorá už akosi nemá koho uloviť. Sme staršie, tu už muži nepomôžu nájsť odpovede, že prečo sme. Oni sa s tým trápia rovnako !“ Och áno, ale čo zmení tá veta. Celkom nič, hoci je pravdivá, nikoho naozaj nezaujíma. Chcela by som písať o zmene, ale to tobôž nikoho nezaujíma...

Sama som v slepej uličke medzi stenami, lebo okolo seba hmatám v tme. Ak by som mala ruky pri tele, možno by som sa smiala, že som vo voľnom priestore...

Akoby nám stále hovorili :

Môžete sa rozbehnúť, ale vedía, že sa nikomu už nechce bežať, pokiaľ to nebude vyslovene vynútené.

Teraz čítam knihu, ktorá mi povie, že všetko je lepšie ako je. Ono, nikam to nevedie, ale cítim sa potom lepšie zopár dní.

Také príbehy sú ako drogy, je to len tovar, niečo, čo nejestvuje. Drží nás to v deji, drží nás to tam kde sme, aby sme sa nezačali správať neočakávane v beznádeji týchto životov v spoločnosti. Ako fenky zahnané do kúta, ktoré sa zrazu začnú báť o život, podvedome reagujú na útok nepriateľa. Ten nepriateľ je spoločnosť, ktorá uverila samú v seba, že má iný zmysel ako má stvorenie !

Toto je dôkaz... Vy viete ako sa s nami zachádza :

Čítajme aspoň povrchné knihy o dobrom svete, plnom emócií a milovania, morálky a cti, o láske, ktorá bude opätovaná. Vo vysnívaných svetoch si môžeme dovoliť luxus. Majme sa dobre, a predsa v našom veku snívajme, že nie sme v našom veku. Že sme stále ženy, ktoré muži chcú, veď preto sme žili, keď sme boli mladé, ťažko sa to opúšťa.

Že sa máme lepšie ako sa máme, že sa rozumieme našim hrdinkám, že im môžeme radiť aj v okamihoch, kedy knihy alebo televízory máme vypnuté.

Už roky nám je ženská spokojnosť len dodávaná, a my ju prijímame ako svätý dar :

Na zmysel života neprídeš tak, že sa budeš naň pýtať, ale keď ho budeš žiť životom,

tvoj život je ten zmysel, dievčatko. Veru, veru, zachovajme sa v tom, čo nám vtíkali do hlavy v dobrej viere naše matky a babky, všetky ich prababky. Rodina, jej chod, deti, ich skok a prežitie. Potom muž, nakoniec vždy muž... To začína ako prvé, končí ako posledné.

Ale je v tom len zmysel prežitia, nie zmysel stvorenia !

Ďaleko, ďaleko na vrchole hory stál parašutista, ktorý bol odhodlaný... povedať mi to aspoň v sne

Videla som jeho úsmev, videla som jeho posadnutosť niečím nepotrebným, ale on tomu tak krásne veril, že skočí... Toto sú muži, aj preto ich milujeme.

Jeho padák sa napíňal vzduchom, vietor konal a muž bol tiež pripravený konať.

Videla som, ako sa vznáša vo vzduchu a necháva sa unášať. Stále sa smial. Ten muž ma v sne vzrušil. Ešte aj v tom sne som vedela, že ho už nevidím ani v tom sne.

Možno zajtra.

Zostala som sama v tom sne. Chcela som cítiť jeho vôňu a tak som ju cítila.

Prečo sú muži tak nepochopiteľní, čo to vlastne chcú !? Je ich život len o skákaní na padákoch z vysokej hory, aby sami sebe niečo dokázali a aby sa nezbláznili z ničoty, ktorú majú s nami spoločnú ?

Jeho úsmev sa vrátil, bol to len jeho úsmev, ktorý mi ráno, keď som sa prebrala, zdvihol náladu.

Viem, že môj muž nemá rád skákanie na padákoch, nepovedala som mu nič o mojom sne.

Presne takto to chodí vo všetkom, ale som s tým zmierená. Keď vidím moje a jeho deti, myslím, naše deti, akoby som snívala, že ich svety budú o niečom inom.

(Zrazu ma navštíví neočakávaný nepokoj :)

Vymením môj životný vrchol za vrchol detí ? Čo ja viem, takto som doteraz nikdy neuvažovala.

Asi áno, asi by som to urobila, veď nakoniec, možno to ani nie je možné, hádam je to len hra so slovami, ktorá mi má urobiť dobre, urobiť dobre môjmu materstvu.

Tak ako sny o parašutistovi majú zase urobiť dobre môjmu ženstvu. Ja si jednoducho občas celkom dobre rozumiem, keď o tom nehovorím a sústredím sa na to, čo mi chýba, pri troche chcenia si to vytvorím sama...

Ale nie je vlastne jedno, či si to vytvorím sama alebo čo mi to vytvorí spoločnosť v „mojom“ živote ? Spoločnosť mi dáva moje svety, je to istejšie, spoločnosť je virtuálna realita v stvorení, ktoré od nás možno chce aj niečo viac, ako len tú našu virtuálnu realitu obrej spoločnosti.

Ale koho zaujíma stvorenie ? Mňa nie, keď žijem so všetkým, čo mi pomáha zabudnúť na stvorenie.

Stvorenie nechápem, preto radšej verím virtuálnej realite spoločnosti.

„Vlastné je vlastné, aj keď chuť vlastného, toho, čo si uvaríš sama, je niekedy na prekážku tvojho vychutnania si toho jedla... pokiaľ to ješ len sama... málokedy ti chutí... A tak je to aj s vytváraním si vlastných svetov, radšej ich prijmeš nevedomky zvonku, radšej ako vedome zvnútra, kde to najskôr veľmi bolí.“

Aspoňže city človeka patria svojim spôsobom vysoko nad spoločnosť.

Môj parašutista v sne má so mnou aspoň niečo spoločné... Aspoň sa mi páči, lebo robí to, čo chcem, aby robil. Pôsobí na mňa tak, že je nezávislý, ale robí len to, čo je zábavou samo o sebe, nie je to hlas stvorenia, ten by ho predsa nenútil vnútorným nepokojom, aby sa zabával na padáku len pre potlačenie vnútorného nepokoja.

A kto to prehliadne skrz na skrz, čaká ho šialenstvo, lebo sotva sám tú tmu za gloriolou spoločnosti zvládne sám, lebo čoraz menej a menej má naša vysnívanosť spoločné so „zmyslom stvorenia“, ktorý je, ako metafora, svetlom.

Už viem, že sa vo mne túla potláčaný hlas stvorenia. V každom sa objaví v takej forme, akú si zaslúži... Ale ešte ho len cítim, ešte sa vo mne neprejavuje.

Virtualita spoločnosti ako spokojnosť, ktorá sa už na nič nemusí pýtať, stvorenie ako nepokoj, večné pýtanie sa, hľadanie, ktoré ma môže vo virtualite môjho života v spoločnosti stáť hlavu, ak sa nechám uniesť a sama v sebe spochybním spoločenskú realitu ako jedinú cestu môjho zachovania sa v tomto stvorení ?

Som pod kontrolou kolobehu spoločnosti, kde sa končí náš zmysel, zmysel nepodstatných ľudí voči celej spoločnosti, nech sa aj pýtam na zmysel stvorenia ?

Spoločnosť ma neustále kontroluje ako matku svojich detí, na ktorej jej záleží asi tak ako mne záleží na cudzích deťoch susedov... Nech dajú, čo majú v sebe, ak sú šikovné, tak prosím, ak nie, nech neotravujú, viac ma nezaujímajú ?

Nadnes stačilo, sú to len slová nespokojnosti, je to len vnútorný nepokoj, ktorý sa snažím zmierniť... pre dobro mojej rodiny a jej zachovania, preto...

Naspäť k spokojnosti, **naspäť** :

Dúfam, že dnes sa mi bude znovu snívať o parašutistovi, uvidíme, čomu v tom sne spravím, či ho nechám spadnúť alebo sa s ním pomilujem, ešte neviem. Dobré by boli obidve možnosti, ale možno sa mi už o ňom nebude vôbec snívať. Nenechám ho znovu prehovoriť. To ak nebudem silná, a nebudem stáť o to, čo chcem, aby sa stalo... aspoň v mojich snoch.

Milujem moje formovanie skutočnosti, je to veľká nezávislosť !

Príbeh môjho manželstva

Zavriem dvere, ale on ich zamkne. Poviem áno, ale on zamkol zvonku.

Spláchnem, ale on verí svojmu.

Spláchnem, a nedokážem sa pozrieť na odraz v zrkadle, žena vychádza z predsiene, žena sa pokúša nadviazať kontakt s niekým koho poznala v láske, ale nie v skutočnom živote, kde jestvujú dvaja ľudia vedľa seba ako dva monumenty... S peniazmi, s výchovou, so schopnosťami, s inteligenciou... Monumenty, o ktorých však vedia len oni dvaja navzájom.

Zažnem, ale svetlo je pre neho príliš silné, zhasnem, ale potieram sama seba. Do kedy to vydržím ?

Oblečiem sa a použijem parfum, ale jemu sa nepáči ako voniam, znepokojí ma to, ale viem, že muži na ulici sa otáčajú. Toto je ono.

O tomto to je :

Spomínam si, ako som ho milovala, ale podvedomie dobre vedelo, že je schopný a zabezpečí moje deti. A stalo sa !

Budem k sebe úprimná, láska je pekná vec, ale život potrebuje pravdu.

Dvaja ľudia, sme len dvaja, ale naša spoločnosť bojuje s rovnakými náletmi ako tá veľká spoločnosť :

Často máme problémy zhodnúť sa, často myslíme len na seba a na naše potešenie, pritom by sme sa mohli potešiť dvaja. Často myslíme ako zjesť len tú našu čokoládu, a nedeliť sa, lebo máme na ňu chuť až sa trasieme. To sa však nezmení, pokiaľ naše obdivované telá budú našimi otrockými nádejami, potreby potrebami, a myseľ bude zväčša len ich otrokom.

Nikto to nechce zmeniť, tak sa potom na nič nestážujme, a len si bojujme.

Je čas byť realistami, aby sme potom zase mohli snívať...

Nedokážem riadiť ani naše manželstvo, tak ktorý psychopat riadi spoločnosť, čomu asi tak verí, len jej pokračovaniu ?

Kam ju vedie, kam sa vedieme ? Asi zomriem v tomto, veď moje deti sú zabezpe-

čené, moja láska mala zmysel. Veru tak, aspoň trochu pokoja, keď sa cítim akosi hlúpo a nezmyselne voči tomu, čo teraz žijem, s kým sa rozprávam, o čom sa rozprávam, kde pracujem, prečo pracujem. Cítim to stále, ale všetko čo mám je, že žijem v spoločnosti ako žena. Je to tak, je to tak so všetkými, ktorých poznám. Nie je to hanba, nie je to zbabelstvo, je to naša spoločnosť, v ktorej žijeme ako ženy.

Moje manželstvo sa snaží len prežiť, veď sú dni, kedy sa modlím, aby som prežila tam, kde som a nie to, aby som ešte myslela nad tým, kam to vlastne idem, kam to kráčam.

Mám svoje potreby, ale on má tiež tie svoje, kto koho občas prevalcuje ? Alebo sa budeme pokúšať sa zhodnúť v mužskom a ženskom svete !? Kompromisy ma prestávajú zaujímať, lebo každý kompromis nakoniec niekam smeruje, podľa toho, kto ten kompromis „riadi“.

Ale... možno po tom všetkom už nemilujem môjho manžela, skôr milujem jeho prítomnosť, milujem to manželstvo, veď čo by som potom robila ? Pýtala by som stále len na zmysel tohto sveta a môjho života. Dievčatá, neviem, čo je dospieť, veď niekedy sa mi zdá, že dospelosť má v sebe niest' známky „toho milovania“ aj toho milovania, ibaže „to milovanie“ aj to milovanie sú si často veľmi výrazne protichodné...

Asi to mám rada, asi to tak malo byť...

Znovuzrodenie

Dala som si jeho drsné ruky na prsia. Budík tykal veľmi ticho, ale počula som ho. Neviem prečo.

Milovala som sa s ním, lebo vyzeral tak úboho. Milovala som sa s ním, lebo som ho zrazu znovu milovala ako duša, ktorá bola stvorená len pre neho.

Milovala som sa s ním, lebo mi dal deti. A jeho slzy boli krajšie ako všetko okolo. Jeho slzy boli vrcholom dnešného milovania.

Všetky poháre sme vypili, všetky objatia sme vyskúšali, spomenuli sme si, že ešte nič neskončilo. Že môžeme opäť začať.

Že ešte stále nie je koniec nášho milovania, teraz viem, že ho budem mať rada až do konca života. Som hrdá, keď ho môžem milovať ako jeho žena, a on mi dokáže odpovedať ako môj muž.

Milujem, a som šťastná. Teraz môžem uveriť, lebo mám tú vieru vo mne !

Veru, tu, v tejto chvíli sa nemám prečo trápiť, život nie je taký... Taký sme my, také je naše myslenie, orodovanie...

Teraz nemám prečo závidieť, ani odcudzovať svet... Všetko bolo vo mne, ale neľutujem mnohé trápenia, teraz mi dávajú zmysel, lebo som našla starú lásku, ktorá vydržala... To my sme prežili, láska !

A láska sa už nevráti ?

Bola som dospelá, a opäť som plakala, modlila som sa k Bohu. Moja viera bola všetkým čo som mala.

Ovládal ma panický strach, čo by sa stalo, ak by som ju stratila ?

Prosím, ja chcem milovať, ale už to nedokážem, ak nebudem mať moju vieru, celý svet sa zmení, a ja sa nebudem milovať z lásky.

Chcem jesť pre Boha, chcem sa pre neho milovať.

Bola som dospelá, jediný smer, ktorý som videla, bol Boh v jeho zmysle, bola som mu zaň vďačná, lebo sa dotkol aj mňa.

Ešte jedna modlitba pred spánkom, ešte jeden bozk a môžeme sa objasť.

Ešte jedna kvapka vody, ktorou si zvlhčím pery a môžem ťa pobožkať ako vzrušená žena.

Milujem ťa, nikdy viac neopustím moju nádej, že život má zmysel, lebo má svoj predmet, ktorého sa v sebe dotýkam, keď prídeš.

Boh je „pochopenie“, že začiatok bol Boh – zmysel, že stred je zmysel – Boh, že záver bude Boh a ja. Moje uvedomenie nie je vrchol, je len súčasťou neustále sa vyvíjajúceho Božieho zákona :

Stvorenie je aj „moje uvedomenie“ s citom pre zmysel stvorenia... Aspoň s cítením v láske, že **ten zmysel tu je**, veru tak, aspoň v mojom cite, keď už nikde inde v spoločenskom živote !

... preto aj človek môže ustrnúť v pocite, že on je uvedomením stvorenia sám o sebe bez pokračovania, ak bude mať akýsi vlastný zmysel života, čo však znamená, že sa v jeho živote nepriblíži ani len pocitom k zmyslu stvorenia... lebo sa sám bude považovať za zmysel stvorenia v jeho uvedomení.

To nemôžem dopustiť, keď sa pozerám na teba, láska !

Spasenie je len splynutie so „zmyslom“ stvorenia, zdá sa, že mi to dokážeme len niekedy, aj to „iba“ cítením... lásky k niekomu, milovaním niekoho. Tomu verím, škoda, že tomu neveríš ty, veď potom len žiješ život, uzavretý v sebe, zomrieš bez toho splynutia, ale čo už... milujem ťa aj tak. Tvoja „nezmyselnosť“ mi dáva ešte väčšiu silu v mojom pátraní, lebo viem, že „musím“ pátrať za dvoch, aby som ťa raz

presvedčila...

Neboj sa, veľmi dobre o tebe viem, že stále dokola hovoríš :

„Už si to uvedom, presne toto chcú, aby si verila, aby všetci naďalej verili, ved' potom ľahšie znesiete životy, ktoré všetci musíme žiť !“ A sám si pritom raz povedal, že to (že sme) musí mať predsa dajaký zmysel... Len veľká škoda, že si to zatiaľ vždy zakončil zahundraním, spochybnením tej nádeje :

„Myslím, mali by sme žiť, možno na to prídeme po smrti, že aký máme zmysel...“ - pričom si sa ironicky uškrnul.

„Tu na to určite neprídeme, žime !“

Ale potom naše deti budú žiť v rovnakej spoločnosti, ktorá nebude chcieť nič viac ako chce dnes.

„A mala by chcieť niečo viac ?“

Nezávislé chyby

Dni bez zmyslu sa skončili, mala som vzťah. Ale tak ako mi vzťah dokázal dať zmysel, tak mi ho aj dokázal vziať.

Bežala som v lese. Bežala som pomedzi autá na preplnenej ulici.

Nikto ma nenaháňal, ale ak by som zastala... Zomrela by som.

Vstala som, pozrela som sa na neho.

Vstal, pozrel sa na mňa.

Ach, Bože.

Každý z nás si urobil svoje raňajky. Tak som mu to povedala, niečo, čo nemôže zmeniť.

- Načo mi hovoríš veci, ktoré nemôžem ovplyvniť ! Tak ako musíme dýchať... spoločnosť je potreba, už to pochop, inak to nedokážem brať. Nie je to zmysel, je to len praobyčajná vec, ktorá vzišla z našich potrieb, môžeme si nahovárať čo chceme...

Radšej som súhlasila, v mene môjho zmyslu manželstva.

My ženy nie sme tak voľné ako muži. Aj génirov je viac mužov ako žien. Priznajme si to, sme tie, ktoré majú udržať chod sveta... Len málokedy ho rozvíjame.

Naozaj sú ženy rovné mužom v myslení !? V tejto spoločnosti, kde ide viac o schopnosť komunikovať a byť empatický, určite.

Počúvaj zlato, aký je zmysel tvojho života, lebo ja to akosi neviem. No ? Aký je asi tak zmysel stvorenia, chlapček ?

- Choď do kelu, drahá, ja už žiadne deti nechcem splodiť ! - občas si muži myslia, že keď ženy hovoria o zmysle existencie, že hovoria len o plodení detí...

Chcem milovať tento svet, aj som ho milovala, keď som verila, že môj vzťah je viac ako len vzťah dvoch ľudí, že to je modla... Myslím si, že je to stále modla, ale už jej vidím na zúbky. Stále chcem milovať svet, je to moja potreba, ale väčšinou ho iba

nenávidím. To keď sa zamýšľam... lebo som z generácie, ktorá sa mala zamýšľať, aby sa uvidelo, čo sa stane, keď sa bude zamýšľať... Zdá sa, že to nikam nevedlo, veľa ľudí na to doplatilo. „Už viac žiadna generácia, ktorá bude myslieť!“

Milujem sa, ale keď vidím ľudí, ktorí sú spokojní s tým, že nič nevedia, neviem, čo si mám o tom všetkom myslieť, o tom ich milovaní. Lenže to viem ja, že vedľa málo, oni sú v pohode.

Milujem, milujem, len preto, aby sa nestalo, čo sa stalo mojej sestre :

Mala dobrého manžela, mala dobré deti, ale život nepoužíva prídavné mená, ak ide do tuhého.

Mala rada bielu farbu, mala rada knihy, mala rada muža, mala rada milovanie s ním... Hovorila, že spoločnosť nikam nesmeruje, že sme len otroci... A že videla v snoch otrokárov, ako sa jej smejú do tváre.

Hovorila, že potrebuje predstavy viac ako ja, keď sa miluje s mužom.

Hovorila, že spoločnosť ju podvádza s jej mužom.

Hovorila, že deti ju podvádžajú, keď sa stávajú služobníkmi programu : hudba, ľahké drogy, diskotéky. Povedala, že v tom nie je nič viac ako gumárenský priemysel.

Bola závislá na príliš obyčajnom potešení vo všetkom, čo jej ponúkala spoločnosť, tak ako ja, aj keď ona bola na rozdiel odo mňa neobyčajná žena... Ona myslela, ona sa zamýšľala nad tým kam smeruje tento svet... Dospela k tomu, že dnešná spoločnosť pracuje vedome na eliminácii ľudského ducha, lebo pre ňu nemá žiadnu hodnotu zachovanie ľudí ako je ona a jej deti...

Dospela k tomu, že zmysel môže vychádzať z bunky, pokiaľ je bunka osamote, ale pokiaľ je súčasťou nejakého organizmu, jej zmysel určuje zameranie toho organizmu.

Keď jej manžel chrápal, rozmýšľala zo zúfalstva nad zmyslom celého stvorenia... radšej to, ako myslieť na plán spoločnosti, „s ktorým žiadny mysliaci tvor nechce mať nič spoločné.“ Napriek tomu, že mala „pravidelné všetko“, trápilo ju svedomie, morálka spoločnosti sa na ňu prisala a ona trpela, lebo ju nemienila rešpektovať v tom, čo potrebovala v jej duši. Aj ona túžila zahnať výčitky, že nie je dobrý človek. „Nakoniec vás to zničí.“

Jej duša sa hľadala každým dňom výraznejšie, a bez toho, aby ste vedeli, že sa vo vás niečo stále hľadá, prepadáte panike.

Nerozprávali sme sa, ona hovorila a ja som počúvala. Ako som jej mohla poradiť, vždy som rozmýšľala pri nej len nad tým, že chcem mať dom.. „Ako by mal asi vyzerat' ?“

Milujem, milujem len preto, aby som niekedy zabudla na utrpenie mojej sestry, ešte aj to utrpenie zostalo nevypočítané... Je mŕtve, to utrpenie, ona je mŕtva, aj tak si ju pamätám ako usmiate malé dievčatko... Zostávajú mi v pamäti jej vety utrpenia, ale aký majú mať pre mňa zmysel ? Veď ja tak nemyslím...

„Nie ja žijem v kruhu, my všetci žijeme v kruhu !“

Bolo pre ňu ťažké dokázať to, čo dokážem kedykoľvek - hrať sa na uspokojenie (možno v tom bola jej tragédia, že sa nevedela prispôbiť iným v ich otázkach).
Kedykoľvek :

Teraz sa milujeme, aby sme sa poriadne spotili, aby sme zabavili. Čo to bolo v nej, že jej prekážalo oddať sa všetkým krásam sveta ? (Využívam situáciu, kedy nemá kto oponovať, veď moja sestra sa oddávala všetkému ako ja, ibaže to rozoberala a nedokázala z toho vyviesť žiadny záver, aby sa sústredila na niečo, čo jej pomôže.)

Choroba ducha... bola posadnutá spoločnosťou, to my nie sme.

Budem rozmýšľať ako to zmeniť, aspoň čo sa týka mňa.

Keď milovať, tak milovať :

Oči môjho muža sú očami rovnakého milenca ako na začiatku nášho vzťahu. Vtedy som v nich videla zmysel, prečo nie dnes ?

Nič viac ako nás dvoch nenájdem, zmysel je náš vzťah, takmer som o to prišla, keď som ten zmysel hľadala niekde, kde som to nepoznala !

Zmysel je naše milovanie z lásky.

Zmysel je jedlo pre deti.

Zmysel je zametanie listov v záhrade na jeseň, keď prídu vnúčatá pomôcť. To vás tak poteší.

A prestali sme sa otvárať, a prestali sme sa sponovať, ako keby na tom nezáležalo... Chcem mu znova rozprávať moje príbehy, chcem sa znova cítiť zaujímavá aspoň pre neho... Len pre neho.

Už si spomínam prečo som ho milovala. Načo si spomínať, prečo som potrebovala iných mužov ?

Nech si riadia svet do záhuby, ja si budem užívať môjho manžela a jeho sveta. Spoločne sa starne lepšie, spoločne sa plače lepšie, spoločne sa miluje lepšie.

Spoločnosť ma bude viesť len do tej miery, aby som v nej mohla prežiť, zmysel budem hľadať v niečom, čo záleží na mne. Iná cesta ?

... to je cesta spoločenského zrobotizovania citov, emócií, intelektu, nádejí, dokonca aj viery. Viem o tej ceste, lebo teraz nastúpila do deja. Som totiž z generácie, kedy myslenie a zamýšľanie sa, kedy emócie a city... to všetko bolo na vrchole, ale viedlo to k depresiám. Slepá ulička. A to, že viem o tej robotickej ceste, neznamená hneď, že som proti nej. Práve naopak, možno to tak bude lepšie...

Človek je predsa zväčša tým, kde stojí, ak bude zrobotizovaný, bude to v poriadku pre neho, takže všetko je v poriadku. A toto si moja sestra nedokázala povedať, lebo sa cítila tak výnimočne v jej stvorení, že ho musela zničiť...

Som len žena, „prepáčte, že píšem o tom, o čom už viete.“

Počula som z rozprávania

Závislosť na láske, na cite, na pocitoch ?

Ona ho milovala, on ju miloval, ale nie v tomto svete.

Žili v jednej mysli, vedeli o sebe.

Nikoho viac nepotrebovali, uzavreli sa do seba. Ich zmysel bol ich vzťah, nepotrebovali sex, potrebovali jeden druhého. Bola to možno schizofrénia, ale *dobrá schizofrénia*, veď jednému človeku, jednej žene s dvoma myslami pomáhala prežiť dobrý život.

Nechali za sebou všetko a rozhodli sa zomrieť v jednom vzťahu pre ten vzťah. Už ich nikto viac nebude nazývať chorými, keď sa cítia tak dobre. Už ich nikto nezavrie do blázinca, aby jeden opustil druhého a myseľ zostala prázdna.

Stále sa dotýkali myšlienkami, stále sa rozprávali o zmysle stvorenia.

Dospeli k tomu, že oni sú ten zmysel stvorenia v ich cite... ktorý patrí zmyslu stvorenia... boli si tak blízki, milovali dialógy :

- Milujem ťa.

- Milujem ťa !

Načo vedieť, čo to znamená, stačí, že to cítite a uspokojuje vás to. Nech sa už nikam nedostanú, stále budú považovať jeden druhého za predurčeného pre svet, život a bytie „so mnou a s nikým iným“.

Ignorovali výskumy vedcov, že láska je len „povinnosť“ pre zachovanie druhu... Nechceli zachovať nikoho (vo vedomí jedného človeka to ide ťažko), dokonca si ani nemysleli, že by mali pokračovať v ich cite do nekonečna.

Tak krásny cit... A možno sa len naučili milovať jedného druhého, nikoho iného totiž vo svojich myšlienkach nestretli.

Možno ani nejestvovali, ale ich cit bol skutočný v jednom človeku.

Nemuseli variť, nemuseli čistiť záchody, nemuseli byť otrokmi zariadenia, oni len žili v mysli, ktorá všetko zabezpečovala. Vlastne ani nepotrebovali myslieť, keď cítili

prítomnosť jeden druhého.

Toto bol ich skutočný svet, človek im len pomohol tým, že im prenechal miesto v mozgu...

A samozrejme, že je to „choroba“, ale človek si môže vybrať či bude liečený. A keďže ona nemá žiadnu osobnosť, žiadne ciele, radšej bude mať v mysli dvoch milujúcich... Možno ak by sa niekedy pohádali, lenže oni sa nemajú prečo pohádať... Nemajú ?

Jestvuje ponorková choroba, ak sa len cítia ? Ak sa milujú preto, že sú a nie preto, aby ešte niekoho splodili.

Nikdy nevideli tvár jeden druhému. Načo ? Ich láska je jestvovanie, to je ich tvár, to je ich telo, to je ich sex.

A zachovanie ?

- Nikdy sme nad tým nerozmýšľali, nemáme prečo, my sme pre vás len anomália, ktorú je potrebné liečiť. Vy nás chcete zničiť, ale my sa milujeme inak, ako vy chápete milovanie. Áno, nehovoríme, že nie ste schopní dosiahnuť také výšiny, ste, lenže nakoniec ich stratíte, skôr či neskôr, tlak obyčajného života vás pritlačí k zemi... Nám to nehrozí, my nemáme žiadne telesné potreby, máme len cit sám o sebe.

Skúste si to predstaviť. Liečili by ste to vy, ak by ste to mali v sebe ?

A oni to liečili, presvedčili človeka, že „taká láska nejestvuje“.

- Si chorá, si schizofrenička, nedokážeš žiť v reálnom živote !

Ale dvaja v jej mysli, ktorí sa milovali, sa nebáli. Nepamätali si ako vznikli, ako sa objavili v jej hlave, cítili sa ako večnosť v okamihu, v ktorom sa cítili.

A človek im závidel, napriek tomu, že pochádzali z neho, z jeho predstáv a snov...

Po nich túžila, a tak si ich vytvorila. Dokázala to, dokázala prekonať previazanosť lásky so živočíšnym pudom. Bola prvá, nech aj v schizofrénii.

V deň, keď ich odstránili, sa milovali v myšlienkach, a človek zažil duševný

orgazmus, v ktorom nešlo o šírenie jeho rodu, ale o šírenie posolstva :

Poznáme naše tajomstvá, poznáme naše očakávania a vnútorné pochody, teraz ich spojíme, a vytvoríme z našej lásky spoločnú bytosť v tvojej hlave, v tvojom mozgu...

Sila lásky nás spojí do jedinej bytosti v tebe, žena, bytosti, v ktorej naše milovanie postúpi k milovaniu stvorenia, tá láska ťa vylieči... Možno si už nebudeme na seba spomínať, dve rozdrobené bytosti, možno úplne zanikneme pre osobnosť, ktorá vznikne, ale pôjde o tú lásku. Ak ju bude cítiť vďaka nám, vyhrali sme boj o zmysel, ktorému sme (len) verili, že jestvuje nad zmyslom zachovania tela. Ak by nám to vyšlo, bolo by to víťazstvo nášho presvedčenia, že láska nie je len o zachovaní rodu človeka, ale aj o rozvíjaní jeho lásky k stvoreniu.

A oni ju liečili, keď už mala v mozgu len jednu bytosť, oveľa vyzretejšiu ako bytosti, ktoré sa ju snažili liečiť.

Už nemali čo liečiť, napriek tomu liečili, nevedeli o tom, že už nemajú čo liečiť.

Tak sa snažili pomôcť tomu človeku, tej žene, ktorá o pomoc nestála, sama dospela na miesta, kde sa cítila lepšie.

Teraz liečili jej lásku k stvoreniu, ako keby nemala čo milovať.

Keď im povedala, ako sa cíti, že miluje stvorenie, púšťali jej filmy o krutosti prírody. Plakala.

Keď im povedala, že to nepomáha, púšťali jej sexuálne filmy, aby si uvedomila, čo ešte musí urobiť. Plakala.

Potom zakričala :

Moje uvedomenie je moja láska, dáva mi všetko, je to práca stvorenia, ako odmena je to, že o ňom konečne niekto vie, že konečne vieme o sebe vďaka mojim myšlienkam...

Milujeme sa navzájom !

A oni jej nerozumeli, už ju z ústavu nepustili. Báli sa, že by nakazila ľudí svojim šialenstvom, ktoré nechcela opustiť.

Cítila sa ako dcéra stvorenia, čo môže byť viac ?

Zomrela spokojná, človek už nič viac nepotrebuje, pokiaľ cíti to, čo cítila ona. Lásku k stvoreniu.

Láska k stvoreniu

Láska k stvoreniu nejestvuje v spoločnosti, ktorá je preplnená ľuďmi, ktorí nechcú nič viac ako zarobiť, lebo tak to chce príroda, veď spoločnosť nie je nič viac ako prepis zákonov prírody do poetického žargónu. Po toľkých tisícročiach sa stáva zase nenahraditeľnou. Ibaže my sa blížime k zrúteniu... Bude nás priveľa, a nie každý bude mať čo stráviť, rozložiť, nie každý bude mať sex, nie každý bude mať vzdelanie, nie každý bude mať dušu.

Riadime sa do záhuby, ešte že „program“ zase niečo vymyslí !?

Oni, tí naši veľkí neznámi šéfovia nevedia, čo robiť. Spoliehajú sa, že príde niekto, kto im to povie. Spoliehajú sa, že ho budú kontrolovať, a to, s čím príde, použijú, aby sa zachovali.

Hlupáci, asi veria, že svet je len zhoda náhod, zmysel stvorenia má však veľkú silu, ak ju podcenia v ľuďoch, zanikneme vo forme, v akej sa poznáme.

Nech zomriem, preto sa oplatí zomrieť.

Táto spoločnosť sa riadi po častiach, ale niekedy jedna časť nevie o tej druhej.

A zákony evolúcie sú v spoločnosti rovnako platné ako všade navôkol.

Hovoria si : nech je všetko riadené pre naše dobro ! Nech sme sviatočne riadení pre naše zlo !

Zabávajte nás, kopulujte s nami, dajte nám nádej ako manipuláciu, že sme poslami Božími, že mu patríme v cite jeho lásky.

Budeme vašim nástrojom ovládania.

Budeme plniť príkazy.

Ja ich plním, som len žena, mám rada milovanie, mám rada cigarety, mám rada alkohol.

Mám rada milovanie, veľmi, veď je to prirodzené - tak na to ste si ma kúpili ? Tak preto volím vaše bábky.

Vaše programy, dobre ich poznám, nemôžem však toho robiť veľa so svojou

pochybnou voľnosťou, len šíriť myšlienky a čakať, kedy sa stanem nechcenou, keďže moje myšlienky sú slobodné :

Krešťanstvo a jeho platformy, islam a jeho pôdorys, budhizmus a jeho pokoj duše, hľadanie, všetky druhy manipulácie, ktorá vyhovuje.

Všetky zápasy sveta o vplyv, o sféry vplyvu, musím sa smiať, neverím vlastným očiam, tak takýto je svet...

Ale kedysi bolo náboženstvo prvým pokusom dostať sa nad evolúciu...

Problémom je, že vy hovoríte : O.K., dajme tomu, že máš pravdu, ale inak to nemôže ísť. Skúšali sme toho veľa, ale ešte aj komunizmus sa nám vymkol spod kontroly... Ale bol to dobrý pokus, musíme hľadať ďalej, svojou nespokojnosťou nám veru nepomáhaš... Aj keď bez nespokojnosti by sme nestáli na vrchole evolúcie.

- Vy niečo skúšate ? Choďte dočerta, neklamte ! Ste riadení ziskom a mocou, tak čo asi tak skúšate, čo asi tak môžete skúšať !?

A samozrejme, že o tom vieme, my obyčajné ženy, keď sa nad tým všetkým zamyslíme... ale keď sa máme dobre, keď máme svoje autá, svojich manželov, ktorým zopárkrát pomôžeme odľahčiť ich mužské egá, možno musíme a možno chceme.

Dobrý a zlý sex, dobré a zlé deti, dobré a zlé školy. Som nahnevaná, cítim sa nespokojne, prečo asi, keď všetko mám, keď ma presviedčate, že hodnota ľudského života niečo znamená.

Ó, áno, toto všetko tu už bolo, aj moja nespokojnosť v niekom inom. A nič sme nedokázali, vždy príde nejaký idiot, ktorý sa zapojí do systému alebo ktorého systém využije.

Nevedia, čo ďalej, bastardi !

Som v ich sieťach, keď mám rada filmy, keď sa utápam v drogách, niet žiadneho riešenia v masách... len vyniknúť v systéme, ktorý zaspal na vavrínoch svojho obrieho riadenia.

A voľnosť sa kontroluje ľahšie ako systém, v ktorom sa musí mlčať. V systéme, kde sa musí mlčať ľahšie vzniká odboj, lebo tam, kde sa môže hovoriť, sa môže aj rýchlejšie eliminovať !

...nezvládajú systém, ktorý sa im už dávno vymkol spod kontroly, rodí sa čoraz viac ľudí, aspoň že pochopili, že sloboda medzi ľuďmi bola hlúposť, teraz sa presvedčajú, že všetko sa musí riadiť, ak chceme prežiť...

Pôrodnosť, úmrtnosť !

Láska k stvoreniu nejestvuje v spoločnosti !

Hľadám zmysel života, tu a sama, v tejto miestnosti, kde ma kontrolujú, bez mužov, bez alkoholu, bez drog, myslíš si, sestra, že niečo nájdem ?

Po celý čas som verila, že tento svet je kontrolovaný a riadený v mene zmyslu ľudstva, ale keď som zistila, že nie je, zbláznila som sa. Začala som si trhať vlasy a plakať.

Začala som nenávidieť teba, všetkých. Ale to bolo len prvé štádium !

Potom som pochopila, že sme všetci na tom rovnako...

Musím ti niečo napísať, prišla som na to, ako je riadený svet, ale oni hovoria, že som ešte viac šialená, ešte viac paranoidná, ešte viac posadnutá sama sebou a mojim bytím... Tak počúvaj :

Dosadili Hitlera k moci... Ľudia si ho akože zvolili, banky si ho vydržovali, bol to pokus na ľuďoch, bol to pokus na tom, ako ďaleko môže zájsť nacionalizmus v jednom štáte... (od tohto sa autor dištančuje, tá žena je chorá)

Možno áno.

Prachy, prachy.

Obnova zničených štátov.

Prachy, prachy. Stále rovnaké banky a „inteligentní neznámi“, ktorí platili vojny, ktorí platili obnovu, ktorí zaplatili vznik komunizmu, prevrat...

Ach, sestra, náš komunizmus, lenže niektorí Rusi to pochopili, mali tú moc - pochopiť to, a začali si to riadiť podľa seba.

Stále rovnaké peniaze, a riadenie sveta pre peniaze. Žiadne ľudské príbehy, načo ?
Keď som brala drogy, bola som vlastne na tom tak isto ako ľudia v gulagoch. Táto
„slobodná“ spoločnosť ma dostala.

Keď som masturbovala, prejedala sa, zvracala, pracovala zas a znova až do úplného
vyčerpania, moja chyba ? Len ja som túžila, keď som všetko videla... Musíš sa
uspokojiť, musíš to dokázať...

Je to len predstieranie, že čo je život. Žiadne hľadanie, nič. A to som teraz hladná.
Hej, mi nikam nesmerujeme, a to ma položilo. Je to tak úbohé.

Bijú ma, ničia ma, nakoniec ma ukrižujú, až kým sa nenaučím rešpektovať moje
základné potreby : prežiť príťažlivá, rozmnožiť sa s intelektom pre deti.

Predstav si, to chcú odo mňa !

Predstav si to ! Potrebujem to sama, a ak to neurobím, čaká ma trápenie
v uvedomení môjho života, ktorému chýba zmysel, lebo som neuverila v spasiteľské
schopnosti spoločnosti.

Sestrička, ale toto je moja spoločnosť, toto musí byť moja spoločnosť :

Dokážeme, my to dokážeme ! Dokážeme sa raz dostať nad krutú evolúciu, pretože
ona je krutou pre každého rozhladeného človeka v tomto svete.

Hoci dnes sme „iba“ na vrchole (dokonalosti) prepisu evolúcie do chodu spoločnos-
ti :

Tajná služba, o ktorej sa hovorí... Zabudni... Ešte tu musí byť niečo iné, o čom sa
nehovorí. Tajné je tajné až do detailov. A možno sú poznané tajné služby len ďalšie
bábky.

Nie je tu ani totálne bezvládne, ani totálna kontrola... Služby, ľudia, o ktorých nikto
nevie. Možno pracujú len pre systém... že ako ho udržať za každú cenu...

Ale potom načo žiť, keď je to len o tom, ako sa presvedčiť, že všetko je iba o tom
istom, chápeš ? - celú ľudskú večnosť o tom istom, a mňa to už vonkoncom nebaví,
kašlem na to.

Ale nechcem byť smutná, niečo musí riadiť náš svet... Tu musí naozaj jestvovať

zmysel prečo sme tam, kde sme, lebo inak... Smrť !

Ale keď sa pozerám na ten úbohý stav, ktorý vidím. A to ani nehovorím, o tých, ktorí hľadajú... Chápeš !?

Sme asi riadení len úboho ! A to nemôžem zniesť, chcela by som to zmeniť... Ale ako ?

Tu v blázinci máme svoj nový typ spoločnosti, ale poddaní blázni už nič nespochybňujú, len sa vezú, čakajú na dávku liekov, na svoju výplatu, ktorú im dáva systém psychiatrickej liečebne.

A lekári sú politikmi, a teórie, ktorými sa riadia, to sú tie tajné a skryté sily... Chcela by som stretnúť tých, ktorí napísali tie teórie... Asi tomu naozaj verili !

Uveriť ! To je to hlavné. V lásku, v rodinu...

Dobre to vieme, všetky do jednej, lebo inak by to s nami vyzeralo veľmi zle.

Občas je to však o tom, čo vieme proti tomu, a potom sa stáva to, čo mne... Paranoja ako ďalšie smutné východisko, ktoré speje len do sadomaso izolácie, ktorá sa stáva drogou, teda utrpením, ktorého sa neviem zbaviť.

Je len jediná cesta, láska k stvoreniu, ktorá nesúvisí so spoločnosťou, ak si spoločnosť chce privlastniť lásku k stvoreniu len ako lásku k spoločnosti ?

Môj synovec mi rozprával

Nikdy sa nesnažil byť voľný... Ale zamiloval sa do ženy. Vtedy, keď žil šialene. Predstieral niečo, čím nie je.

Stretol sa s tou ženou len vtedy, keď z neho hovorila posadnutosť jeho utrpením.

Stretol sa s ňou a správal sa k nej ako blázon, ktorému na ničom nezáleží. Bol k nej krutý a pritom ju mal skutočne rád.

Nepochopil, že každý človek trpí v tomto svete, tak ako môže byť občas aj šťastný.

Nikdy som mu nič nepovedala, on to musel pochopiť sám. Tá žena by ho milovala, každá žena by ho milovala, ak by bol tým, kým bol.

Ale s tým majú ľudia ako on, ako niektorí „inteligentní“, problém. Ak vedia, všetko sa začne do nich rútiť. Nevedia ako sa brániť, a tak útočia na tých, ktorých majú radi a myslia si pritom, že oni to pochopia, lebo ich majú rovnako radi. Lenže to sa stáva málokedy, veď každý hodnotí svet zvyčajne podľa seba, hoci toho druhého môže mať rád.

A ona ho možno mala naozaj rada napriek všetkému :

Môj synovec sa o ňu snažil len keď bol opitý a pod vplyvom drog.

Môj synovec sa prebudil len vtedy ako muž, pretože sa bál seba ako nikoho iného, keďže nikoho iného nepoznal. A ona ho samozrejme nemohla pochopiť v jeho boji. Ona si myslela, že si z nej uťahoval, keď sa k nej správal tak posadnuto. Myslela si, že je dáva najavo, že je hlúpa, a že ju podceňuje.

Pritom jeho vnútorný boj bol legendárny voči každému, kto niekedy miloval. Čít, ktorému sa nedarilo vyplávať na povrch, zostával uzavretý v milujúcom.

Chýbala mu v snoch, stále sa mu o nej snívalo, ale v dňoch, kedy sa snažil zostať obyčajným, čoraz viac spochybňoval jej osobu sám pred sebou. Neustále si hovoril, že ona nie je tá žena, ktorú potrebuje, hoci ju vôbec nepoznal.

Nemohol milovať inú, pokiaľ miloval ju, ale jej život spochybňoval, nazýval ho smiešnym voči jeho hodnotám. Sám sa dostal do slepej uličky v cite, ktorý nemohol prekonať.

Zašiel za ňou, trochu posilnený alkoholom a jeho drogami, ale dopadlo to „tak

strašne a úboho“ (ako povedal).

Bez prispôsobenia sa dialógu jej povedal, že ju miluje a tam skončil, zaskočil ju, zaskočil jej vedomosti, čo si kedy ona myslela o mužoch. Čo čakala od mužov.

Podľa jej výrazu tváre si myslel, že ho v tom okamihu vyznania má za psychopata, ale to si myslel on, podľa mňa ho mala rada, len sa zľakla jeho vnútorného boja, ktorý cítila ako každá „normálna“ žena...

Zrazu sa začal triasť - „asi z toho neovláduteľného citu“ - triasť pred ňou a ona si to všimla, vedel, že si to všimla, ako mi zasnene recitoval. Ktohovie, čo si všimol, že si tá žena všimla ?

Odchádzal odtiaľ ako porazený pustovník, išiel sa hneď opiť.

A potom prišli dni kedy na ženy nemyslel, snažil sa žiť bez lásky, podľa jeho názoru bol odmietnutý.

Teda ona mu povedala, že ju to veľmi mrzí...

Vyhýbal sa jej a ak ju stretol, správal sa ako nedospelý šialenec, ktorý raz skončí „veľmi zle : niet citu, niet života, ktorý je zadobre s ľudskými potrebami“. Nevedel sa dostať nad vec, nad „*tú evolučnú lásku*, taký inteligentný človek“.

Dni odchádzali, on zostával spať na neustlateľ posteli.

Dni odchádzali a on sa už nemusel pretvárať. Žil ako naivný bojovník, ktorý bojuje proti zákonom evolúcie, ktoré nepotrebujú ľudské myslenie... „Ak niečo zákony potrebujú, tak sú to ľudské city, láska, to je dokonalý nástroj evolúcie v nás“.

Raz, keď nespál dve noci a dva dni (nikdy nebol spoločensky uľahnutý) zavolať jej, že či nezájde na čaj do neďalekého podniku.

A ona ? Išla, hoci spala v okamihu, v ktorom jej zavolať.

Potešilo ho to. Objavila sa v ňom tá stará nádej starej lásky, ktorá sa prebúda z pekelné uzamknutej miestnosti.

Rozprával sa s ňou ako sa dokáže rozprávať s inými ženami, bol uvoľnený a nič veľkého nečakal, dokonca potom, keď sa s ním išla po čaji prejsť, zdala sa mu byť „taká povrchná“, stále rozprávala len o práci, na čo on nebol zvyknutý, stále sa

zamýšľal nad zmyslom stvorenia (mal na to čas, keď nepil alebo keď sa neopájal drogami, spoločenský agent).

Vtedy ju nemiloval, ale potom... keď sa s ňou lúčil - bol ju odprevadiť až po dvere jej vchodu, chvíľu bol sám, a zrazu pocítil také zvláštne pichnutie v boku...

Tu je potrebné poznamenať, že ešte v prvom štádiu jeho zamilovanosti (dva roky dozadu) sa mu zmenilo vnímanie chuťových buniek ! - to znamená, že bola to tá **pravá** ! Aspoň on si to stále myslel...

A znovu sa to všetko začalo, starý cit sa prebudil !

Nemal nad čím rozmýšľať, jeho cit ho znova raz porážal priamo v ňom. Ale spať mohol, spať áno, ale ráno... Mohol robiť všetko, čo sa ráno robiť má. Jeho myslenie bolo oddané jej kráse, jej vyžarovaniu.

Nevedel, čo robiť, chcel ísť hneď za ňou, ale zrazu si spomenul, že ho nemiluje. Povedal si, ale možno ma má rada.

Sklamanie sa v ňom miešalo s nádejou. Nevedel, čo si má vybrať, čo je pre neho najvýhodnejšie, pre muža... pre človeka, ktorý chce niečo dokázať, či už ona jestvuje alebo nie.

Ľudia ho mali radi pre to aký bol, keď sa nepotreboval uisťovať, že je niekým viac ako je.

Niekedy to vedel, ale niekedy ho to vôbec nezaujímalo. Niekedy to bol len on proti celému stvoreniu, čo bola hlúposť dokonca aj pre neho, keď si to niekedy spätne prehodnotil.

Ona by ho možno naozaj milovala... Ešte raz. Ale už bolo neskoro, už mala partnera.

A hoci sa ponúkala možnosť vyrovnať nedokončený stav jednou zábavou, ktorú usporiadal podnik v mene spoločenského predpisu dať upokojenie svojim zamestnancom, otázka zneje, či tú šancu využil, alebo zvíťazila zase len jeho psychóza voči ženám, ktoré ho priťahujú - nezvládnuteľne ?

Prišiel tam ešte v celkom spoločenskom stave, presne v hodine začiatku zábavy. V ten deň mal promócie, ale prežíval viac skôr cit voči nej ako jeho malý „úspech“ v

spoločenskom zriadení.

Čakal, kým príde vedome aj podvedome, pil iba trochu, čakal a čakal.

Definitívne, ona prišla, vlasy krásne upravené, kučeravá genialita, sexy, sexy, telo, a dokonca možno aj trochu schudla. Nikdy pre neho nebola príťažlivejšia.

Vedel, že skôr či neskôr sa nebude môcť kontrolovať, ak sa bude snažiť kontrolovať. A on sa, chudák, snažil kontrolovať.

Zábava pokračovala, veľa ľudí sa opilo, niektorí sa zhúlili v rámci tichého spoločenského súhlasu so zhúlením sa (spoločnosť potrebuje zombie !).

On tancoval so ženami, ktoré boli pri nej, jej sa bál... Až nakoniec požiadal o tanec aj ju, to keď už bol chytený akurát tak, aby ustál tanec s ňou a... nič viac. Čo ona ? Po celú zábavu pila len trochu, nesnažila sa opiť, aj keď bola pripitá... na záver.

Muži sa o ňu zaujímali, dokonca synovec musel jedného odohnať na jej žiadosť, ale všetko to skôr pôsobilo ako jej hra o jej krásnu jedinečnosť, akoby sa stále detsky nútila presvedčiť o svojej jedinečnosti v rámci jej stvorenia, ktoré uznávala za realitu.

Bol s nej čoraz viac hotový. Keď s ňou tancoval, chytil ju za driek a rýchlo si ju prisunul k bruchu. Bolo to maximálne posunutie, ktoré si ešte mohol dovoliť, aby sa dalo uznať, že to ešte nie je obťažovanie v jej očiach.

Ona však povedala, vlastne sa ho spýtala, „chceš ma zlomiť v drieku ?“ Ťažko posúdiť, čo tým vlastne chcela povedať, či ho chcela povzbudiť (tak to rozoberal on) alebo či to bola len informácia, aby sa o nič viac nesnažil.

Rozoberal to, ale na nič nové neprišiel v jeho neistote, ktorá sa týkala len jej sveta v jeho svete.

A to bol koniec jeho sveta v ten deň (v tú blízku polnočnú hodinu), jeho cit bol pretlačený jej svetom a on prestal existovať sám pre seba, cítil sa akoby jestvoval cez ňu. Je to skutočná láska. Bola to skutočná láska, alebo niečo iné !? Kto vie, čo !? Dotancoval s ňou, poďakoval sa jej a išiel sa zblázniť, nechcel piť, nechcel fajčiť trávu, ale niečo z toho musel urobiť. Hádám poznáme také stavy, ani nešlo o slabošstvo, skôr o nesúhlas s jeho vlastnými závermi, ktoré sa stávali priveľmi rozdielne s tým ako vnímajú svet ľudia okolo neho, dokonca ešte aj v cite. Zdalo sa mu, že väčšina vníma cit príliš povrchno.

Snažil sa jej vyhýbať, zároveň sa ju snažil hľadať - šialenstvo medzi nebom a peklom, peklo a nebo v jednom človeku v jeho láske, ktorej zrkadlový odraz je šialenstvom izolácie tohto muža voči citom prichádzajúcich zo skutočného sveta do jeho sveta.

Ako žena, nechápem cit môjho synovca, to znamená, že len sotva ho budú chápať jeho mužský priatelia.

A našiel ju, podišiel k nej, povedal : prosím ťa, potrebujem sa na chvíľu s tebou rozprávať.

Trochu váhala, to si všimol, takže stratil istotu, a keď s ním nakoniec šla, nedokázal jej povedať viac ako len : otravujem ťa ?

Čo to bola za otázku ? - pomyslela som si, keď som ho počúvala. Ktohovie, čo si pomyslela ona, hoci mu odpovedala, že nie, že ju neotravuje.

A tak sa jej práve rozhodol povedať, že jeho cit sa voči nej vôbec nezmenil... Lenže práve začali hrať jeho obľúbenú skupinu z detských liet, the Beatles (Twist and shout, album Please, please me, B – strana LP platne, predposledná pieseň, 1963) a zrazu v ňom niečo zvíťazilo - prehralo, chytil ju za ruku a povedal : poď tancovať.

A tancovali len chvíľu a zase si niečo „uvedomil“ : nemôžem s ňou tancovať. Ona však odišla (tancovať) skôr (s niekým iným), ako stihol odísť on.

Oprel sa o zábradlie blízko reproduktoru a počúval, počúval, až pokým pieseň neskončila.

Hľadal ju pohľadom v dave a... našiel ju, pozeral sa na ňu, ale len chvíľku po chvíľke.

Povedal mi : „až vtedy som skutočne prišiel na to, že tomu vôbec nerozumiem“. „Rozhodol som sa zabávať“, ale už mu to nešlo, tak zvyšné hodiny (ktoré zostávali do rána) len tak postával a zapájal sa do rôznych, postupom čas čoraz podguráženejších skupiniek, a všetci ho vítali, ale on tomu nevenoval veľkú pozornosť.

Navonok to možno pôsobilo, že sa aj on zabáva, ale pravda v ňom bola iná.

Uvidel ju ešte zopárkrát, sotva to ustál. Dokola sa pýtal, že aká je asi pravda v nej ?

Bojí sa ho, má ho za psychopata ?

Stále veril, že ho môže aj milovať... Pritom sa ma spýtal : čo je to vlastne milovať ?

- Veríš na to ? Po toľkých rokoch manželstva...

A odpovedala som mu... Neviem, možno asi skôr verím na niečo iné...

Nastala ranná hodina.

Chcel odísť s ňou, ale stratila sa mu v dave, tak čakal aspoň na priateľov, ale tí sa mu tiež stratili v dave. Išiel, odchádzal sám.

Autobusová zastávka prišla rýchlo, v podstate mu bolo jedno, kde stojí. Nepozeral sa na stojacích ľuďoch.

Nastúpil do autobusu akoby nastúpil do práce. Ničomu nevenoval pozornosť, jednoducho iba stál medzi ľuďmi a nič si nepamätal.

„Cítil som sa ako vosková figurína deň pred jej storočnými narodeninami“.

Autobus ho viezol, nakoniec musel vystúpiť - vystúpil s „dobře pripitým priateľmi“ (našiel ich v autobuse, v tlačnici) na zastávke, na ktorej ešte nevystúpil nikto iní zo zabávajúcich sa v ten večer. Prešli k prvej zastávke pre električky, na ktorú natrafili. A ona išla, celkom prázdna, na ďalšej zastávke sa zaplnila ľuďmi, ktorí vystúpili o zastávku neskôr.

Bola tam aj „láska“, a predstavte si, že si sadla pred neho, keďže tam bolo voľné miesto. Možno sa ani nemohla vybrať iné miesto, ale vždy je na výber.

Spýtal sa jej, či sa v ten večer opila. Ona sa ne neho pozrela trochu nechápavo, ale odpovedala, že nie.

Nič nečakal. Chcel, aj nechcel sa s ňou rozprávať, predsa len sa cítil trochu podnapitý.

Zrazu povedal, že napriek tomu, že jej sľúbil, že sa jeho „šialenstvo k nej, ten cit, ktorému nerozumie ani on sám (len sila evolúcie ? - alebo cit ako každý nový zmysel v jedincovi, pokiaľ je to krásne, napriek tomu, že vyštudoval chémiu...) ... pochabo jej sľúbil, že sa ten cit už nebude opakovať, povedal, že je inteligentný, že má racio, že to dokáže ovládať, ale... že už radšej bude ticho.

Bol ticho len chvíľu, potom sa znovu ozval, povedal vrcholnú vetu jednej raňajšej

cesty v električke :

Rešpektujem, že máš priateľa.

A ona sa otočila, povedala len veľmi ticho :

Dobre.

Potom vystúpili, mohol si vybrať s kým pôjde, ale nakoniec v ňom zvíťazilo...
neurčité :

Nepôjdem s nikým, pôjdem sám.

Ona išla cez most, on išiel popod most, ona prechádzal cestu po moste, on prechádzal cestu po ceste.

Bol zamyslený, mal čiapku na hlave, ona sa smiala, on ju si nevšimol, ráno sa začínalo, a on bol znovu pevne uzavretý v sebe. Len jeho chyba, svet je o človeku, ktorý ho opisuje, svet je o človeku, ktorý vníma ten opis, chápe ho. Ale ja ho nechápem, chcem mu pomôcť.

Človek si môže vždy vybrať...

Môže si vybrať, pokiaľ je silný, že čomu verí...

Povedali si na diaľku ahoj, bolo to ako v sne, už aby obaja spali, každý najskôr pre iný dôvod.

Keď prišiel do svojej malej izby, ľahol si, ani sa nešiel osprchovať, nestálo mu to za to, nakoniec spal sám.

Ak by v tom stave nevidel mobilný telefón, ak by ho nezapol... Vyčítal si, že jej povedal nesprávnu vetu s tým jej priateľom... Už nikoho rešpektovať nechce, aspoň nie „dnes ráno“.

Napísal jej SMS správu. Zaujímavé bolo, že až na tretí krát, dvakrát si ju omylom zmazal. Správa, ktorú jej poslal, mala takýto obsah :

Rešpektujem cit k tebe, nie tvojho priateľa, je čas rešpektovať len moje city, no napriek tomu musím rešpektovať tvoje city ako prvé...

A potom si vypol telefón, nechcel na to myslieť, zbavil sa toho, aspoň na chvíľu. Konečne mohol spať.

Ďalšie tri dni bol na návšteve u rodičov, telefón mal stále vypnutý, s nikým sa nerozprával okrem rodiny. Vždy, keď bol doma, tak nikam nechodil, žil v skutočnom svete, ktorý bol len jeho, doma to platilo a mohlo platiť, pretože nikto sa mu nemal v úmysle prebojovať do jeho sveta.

Jeho svet bol nevedomky rešpektovaný.

Napísal niekoľko básní o tej žene, a o tom, čo cíti, ale ako jeho život a on sám, tak aj jeho básne sa pohybovali v akomsi osobnostnom kruhu, s ktorého sa zatiaľ nedokázal vymaniť :

*Pud človeka bolí najmä keď ho nechápe a zakrýva to posadnutou v mene osudu :
cítim sa ako porazený bobor ktorý nemá o čo bojovať pokiaľ už stavia svoje skryšie
cítim sa ako šašo keď sa už nesmeje žiadna z jeho žien ktoré kedysi podliehali jeho kúzlu komedianta
a v noci sa opíja pre ticho ktoré počuje
žiadne vzdychy z „lásky k pudom“ keďže o vzdychy o bezduché vzdychy z rozkoše nikdy nestál
ale mal stáť ?*

*cítim sa ako stará veľmi stará kniha ale ešte neprečítaná
ako kniha ktorá má v sebe toľko bohatstva a múdrosti ktoré sú zbytočné
sama kniha ich nepotrebuje a človek ktorý ju napísal už zomrel
už ju nemá kto čítať zas a znova*

(Takto píše človek, ktorý veľmi nerozoberá svoj cit, žije ním ?)

Niečo sa začalo meniť, až keď odchádzal od rodičov, vtedy si totiž zapol telefón, a zostal zaskočený, tá osoba sa mu snažila trikrát dovolať.

Vôbec neuvažoval nad tým, že by ju tá SMS správa mohla vyľakať. Naopak, myslel si, že sa „všetko zmenilo“.

Ale nezavolať jej hneď, ale až vo vlaku, keď si dával s priateľom dve piva v reštauračnom vozni.

Jej hlas bol tak príjemný, aj keď povedala len, že teraz nemá čas, že „nech sa ozve neskôr“.

Ani vtedy to ešte nepochopil, nepochopil ten základ v jej hlase.

Počas cesty vlakom jej volal ešte trikrát, ale ona nezdvíhala. Zdvihla, až keď bol úplne pod vplyvom alkoholu a trávy (poznáte to, vlaky majú aj záchody). Tak sa jej trochu vyľakane spýtal (skôr čakal, že nezdvihne), či by nezašla do kina, načo ona odpovedala, že asi nie. Tak sa jej vzápätí spýtal, či by nezašla do kina napríklad o dva dni neskôr, a ona povedala, že možno.

Potom skončil.

Ale ihneď ako skončil, spomenul si, že sa jej vlastne zabudol spýtať, že prečo mu volala. A tak jej zavolať ešte raz.

„Niečo sa stalo, ťažko sa mi o tom hovorí...“ Oznamila mu dôrazne, že nech jej dá pokoj, že nech sa na ňu vykašle.

„Keď si pod vplyvom drog, je ťažká akákoľvek emocionálna výchylka“, zhrnul svoj stav. Mohol povedať viac, ale domyslela som si pri pohľade na neho, o čo vtedy išlo.

A tak pil, oddával sa niečomu, čo ponúka systém, aby upokojil naše duše. Najsmutnejšie na tom je, že o tom vedel, ale nakoniec, aj tak najviac pijú len dve skupiny ľudí, tí, ktorí absolútne nič nevedia... a potom tí, ktorí toho zase vedia až príliš... „Intelektuáli?“

Aj on je len človek, ktorý sa snaží ospravedlňovať.

Ešte aj pri tom pití a oddávaní sa chvíľkovej ničote, najmä seba samého, ako to už chodí, celkom náhodne, ju stretol s jej priateľom v podniku, vedľa ubytovacieho komplexu firmy, v ktorej všetci pracujú.

Zabával sa s priateľmi, rozprával sa s nimi, zrazu mu bolo všetko jedno, hoci vedel, čo má ona oblečené, keďže nemohol zabrániť, aby sa tam pozrel.

Postavil sa, rozhodol sa, že musí pustiť „svoju“ hudbu. Ale bez nejakého hlbšieho

odkazu alebo výberu sa rozhodol, že si pustí Sympathy for the Devil (The Rolling Stones, album Beggars Banquet, A strana LP platne - prvá pieseň, 1968), podľa jeho slov, „vtedy som naozaj na ňu nemyslel“.

Stále vedel, že ju miluje bez toho, že by ju bližšie poznal. Bolo to jeho šialenstvo, ktorého sa už dávno bál, ale nemohol ho ovládať.

Počúval tú hudbu, a jeho veľké vnútorné slzy ho zalievali v spolupráci s tým, čo pil.

Cítil sa tak zvláštno, vedel, že je tam, a že sa tam nesmie často pozeráť, bál sa. Miešalo sa v ňom pokušenie a bolesť z odmietnutia, ale nebola v ňom žiadna nenávisť voči nej.

Odišla so svojim priateľom, prekvapivo mu to pomohla, uvoľnil sa a opil sa.

O dva dni ju stretol v práci, keď sa rozprávala (aj s jeho) dobrou známou (ktorú mal rád ako človeka). Pozdravili sa, dobrá známa sa ho opýtala, ako sa má jeho zapálený prst na nohe, a on sa usmial :

„Veľmi to bolí“.

Celý týždeň pil a nerobil nič okrem toho, čo musel urobiť, aby sa udržal tam, kde je. Ani veľmi nebojoval s tým, čo cítil. Nebolo s čím bojovať, aj keď takáto „láska“ sa už v tejto dobe nenosí.

Tá neopätovanosť sa v ňom rozprestierala čoraz viac. Cit k nej napriek všetkému ešte silnel.

Už mu nepomáhalo, že ju nevidí, skôr naopak. Sám seba presvedčil, že večná láska jestvuje... v ňom.

Pomáhalo mu, keď ju videl, vtedy dokázal ešte ako tak bojovať s tým, čo cíti, ale zase nemohol byť blízko pri nej, tam sa to „veľmi zhoršilo“.

Keď stál blízko pri nej, miešalo sa v ňom to živočíšne a to „ľudské“, a dokopy to dávalo niečo kúzelné, ale zároveň nebezpečné.

Bol to citovo vyvolený človek, chyba osudu bola v tom, že jeho citovú vyvolenosť ešte nikdy nikto nezachytil do vlastnej citovej vyvolenosti.

Ich životy plynuli v živote tak ako plynú, či už s vedomím si života alebo... Je to na každom osobitne, ale môj pocit v tejto časti jeho rozprávania bol taký, že sa hádam raz dajú dokopy, aspoň keď som videla tú posadnutosť môjho synovca, ktorá však nebola „chorou“ posadnutosťou... Aspoň tak nepôsobila, jednoducho bola to len posadnutosť.

Ženy veľmi túžia po tej správnej mužskej posadnutosti, aj keď je to podľa mňa z časti len chémia. No, som žena.

A bola tu ďalšia podniková zábava, presne o týždeň od tej prvej, podnik sa o svojich ľudí stará dobre, presne podľa spoločenskej kampane, človek, ktorý sa zabáva, nestone.

Išiel aj on, môj synovec, hoci už mal plné zuby tej spoločenskej kampane, podľa jej slov ju už prekukol.

Išlo aj ona... On sa pýtal tej známej, ktorú s ňou stretol, že či pôjde aj s priateľom, a ona mu odpovedala, že určite pôjde bez neho.

Bola to len otázka, nič neriešila.

A čo keď celá tá posadnutosť ňou bola iba hra jeho podvedomia, aby sa nezoberal bytostnosťami ešte viac, ako sa zaoberal doteraz ?

Nič sa nezmenilo...

Uvidel ju tam s jej priateľom, mám rada, keď muži opisujú druhých mužov, ale synovec povedal iba : „bol akýsi zvláštny, vieš, nie je to pekný muž, rozprával som sa s ním“.

Rozprával sa s ním po všetkom, čo sa na zábave robí, aby to bolo dobrá zábava.

Vlastne sa najskôr rozprával s ňou, zavolať ju, keď stála osamelá (priateľ si bol práve niečo objednať), rozprával sa s ňou len chvíľu, povedal jej, že sa ospravedlňuje, ale aj napriek tomu, čo sa stalo ju má rád aj ako človeka, a preto sa jej nemieni vyhýbať. Usmieval sa pri tom. Na jej otázku, že ako sa cíti, jej odpovedal „nadšene“ :

- Cítim ako žena, ktorá je sklamaná v láske... Ako sa asi cíti taká žena ?

Potom prišiel jej priateľ, asi ju chcel chrániť... Zoznámili sa, synovec bol v dobrej nálade, a tak mu nerobilo problém rozprávať sa s niekým ako bol priateľ jeho „lásky“. V určitom okamihu toho dialógu (ona tam stále stála bez slova) to synovcovi prišlo všetko smiešne, ako hra, ktorú svojim spôsobom hrá celkom vedome.

Keď mi to povedal, prestávalo mi to dávať zmysel.

Synovec sa po spýtaní na meno priateľa „lásky“ s úsmevom priznal, že ho tá osoba priťahuje, že sa mu páči.

Jej priateľ nezostal zaskočený, povedal, že o tom vedel. Synovec sa znovu usmial :

- To je dobré, že o tom vieš... Chcel som sa ťa spýtať, si inteligentný ?

- A ty si inteligentný ?

Synovec sa úprimne rozosmial ešte raz, povedal, že „to je dobrá otázka“. Najlepšie na tom je, že to myslel celkom bezprostredne. Jednoducho mu tá otázka prišla na um, a tak ju použil bez irónie, ktorá zrejme na chvíľu ovládla ich priestor.

Synovec sa na nich pozrel, jeho cit mal „tu a teraz pod kontrolou, ale je čas od nich odísť“. Ale ešte chvíľu pri nich zostal. Všimol si, že ho pozoruje iná žena, jeho kolegyňa.

- No, neprišiel som sem hrať šach...

- Ani ja, - precedil medzi zuby jej priateľ, teda aspoň myslím, že precedil. Synovec mi neopísal jeho reakcie.

Ktohovie, aký dojem urobil synovec na ňu, keď bol taký bezprostredný... To majú ženy rady.

Synovec odišiel k inej skupinke, až potom si uvedomil (ráno), že vykonal dobrú prácu, najmä preto, že sa správal ako chcel.

To je základ.

Celý večer sa zabával veľmi dobre, ženy si ho všímali, veď je to príťažlivý muž (aj keď trochu nízky, má charizmu).

No, samozrejme, on sa snažil všímať si ju, aj si ju všímal jedným očkom, pozoroval ako sedia „trochu opustene jeden voči druhému“, vedeli len o tancujúcich, dokonca si všimol, že z jej tváre pozerá smútok, akoby jej tiekli po tvári slzy.

Neskôr sa dozvedel od kolegyne, že jej naozaj stekali. Nevedel ako si to má vysvetliť, po dvojitom odmietnutí vám však sotva prebehne hlavou, že to má niečo spoločné s vami.

Nech ste akokoľvek posadnutý...

Jeho večer sa vydaril nad očakávanie dobre, ich večer ho priveľmi nezaujímal, myslel na ňu, ale „bolo to zvláštne, akoby mi stačilo jej uctievanie, akoby mi to v niečom pomáhalo“.

Bol zvedavý, aký urobil dojem aj na ňu, aj na jej priateľa.

Bál sa však na ňu myslieť, jeho cit k nej ho začínal ničiť.

Ale vedel, že práca ho na chvíľu vytrhne z citového kruhu...

Citový kruh ? Čo to je ?

Počas dvoch dní, kedy ju nevidel, dospel k novým, „zdravým“ záverom :

Mám teóriu, že je to žena, ktorá je zo všetkých žien, ktoré som kedy stretol, najviac rozdielna voči mojej osobnosti, voči tým, kým som. A moje podvedomie sa rozhodlo použiť ju ako zátku, aby moja osobnosť medzičasom úplne nevyfučala...

Je to bláznivé, ale logické !

To je môj synovec... Stále mu hovorím :

Už musí nastať koniec tvojej posadnutosti, synovče, tento príbeh by nemal mať pointu, ak tak, zmenu tvojho myslenia a uvedomenie si, že o čom je svet, ak sa niečo neopätuje !

- Teta, podľa vás musí mať každý život pointu ?

Rozmýšľal, čo bude ďalej s jeho citom. Dospel k tomu, že nič. Ona ho predsa nechce... Musí si to stále opakovať, aby nezačal veriť niečomu inému. „Človek by si asi mal neustále opakovať, čo je skutočnosť, aby sa podvedomie nezačalo brániť.“ Týždne hovoril o tom, čo je realita voči nej. Raz si povedal, že ho musí ľutovať.

„Nikdy... nie sme si súdení, sám som si predsa vybral, keď som si položil otázku, že či chcem ju alebo či chcem prispieť niečím do vývoja spoločenskej pointy, veľký chemik, veľký... Myslím tým dajaký objav... Tak som chcel radšej to druhé... A to som ju mal vtedy veľmi rád...“

Psychopat ?

„Asi som len idiotom, ktorý musí zostať sám, lebo by niekomu veľmi ublížil, ani slimák nikdy nevyjde celý zo svojej ulity.“

„Dobrý človek ?“ Ľudia sa vždy uisťujú, že svet, ktorý majú (a pritom ho chcú zmeniť, ale nedarí sa im to), je nakoniec ten pravý. Lenže je iba otázkou času, kedy sa ho budú opäť pokúšať zmeniť...

Ale ten cit v ňom zostával. Aj pre neho samotného to bolo nepochopiteľné.

Bol smutný, ale „radšej budem smutný v skutočnosti ako žiť v sne...“

„To som si vybral, to chcem ! Pretože raz porazíme evolúciu aj v realite – myslením a vedomím človeka“.

Ak bol sám, dokázal byť obyčajným, rozprávala som sa s ním a on mi v tej krátkej chvíľke šepkal :

Je to všetko veľmi smutné, ak sa nad tým zamyslíš, zrazu pochopíš, že aj city k niekomu sú len produktom matematickej rovnice, ktorou je samo stvorenie. Každá rovnica má už dopredu svoj výsledok.

No, neznelo to celkom obyčajne, skôr choro... Dalo mi veľkú námahu presvedčiť, že to tak nie je, že jeho pocity sú najmä na ňom samom a nie na rovnici stvorenia.

Vlastne, neviem o akej rovnici to hovoril, ja som mu vtláčala do hlavy to, o čom som sama presvedčená... Vďaka čomu som splodila už dve deti...

- Do tvojho citu by sa nemal nikto nabúrať, hoci môžeme uznať, že určitá matematická pravdepodobnosť tvojho narodenia tu bola, dá sa vypočítať, ale pravdepodobnosť tvojho citu k nej bola tak malá, že ju nebudeme brať do úvahy ! - musela som mu to povedať tak, aby rozumel. Hoci si tak trochu myslím, že city „môžu byť predurčené, ak si to chceme myslieť, ak nám to pomáha prežiť život s jedným partnerom...“

Oponoval veľmi vedecky, ale to tu nie je dôležité, a myslím si, že by som to ani nevedela po ňom zopakovať.

Tvoj cit je slobodný, aspoň on je slobodný, len škoda ak nie je opätovaný, ale musíš ísť ďalej, tu žiadna pointa nie je. Sklamaná láska nemá žiadnu pointu, v tom je jej bolesť, zbytočnosť, ak si odmietnutý.

Skús to pochopiť, jedna žena nesmie určovať chod tvoj sveta, pokiaľ ona o to nestojí, a to ti hovorím ako žena !

Teraz som stretla môjho synovca :

Držal ju za ruku. Nepôsobil tak spokojne, ako som si myslela, že bude pôsobiť. Na to ho poznám veľmi dobre. Možno ona ho tak dobre nepozná.

„Ako tomu môžeš rozumieť, to je cit, ktorý sa už vo mne bude sotva opakovať, nech už je akýkoľvek. Nech už je len prázdny a zbytočný, ak by som sa mal zamyslieť nad tým, či s ňou niekedy splodím dieťa, čo najskôr nesplodím... Jej svet nemá okrem citu s tým mojím nič spoločné. Sám som zvedavý čo sa stane, nič neplánujem. Mám ju rád, milujem ju, ale akoby to nebola tá pravá na spoločný život... Načo si niekedy kaziť taký božský cit spoločným prežívaním ?

Vzťah je o dohodnutí sa, pochopení, že nežijeme spolu len pre holú lásku, ale žijeme spolu z dôvodu pevne stanoveného zákona o plodení a bytí.

Neviem, či to chcem s ňou, aj keď som ňou stále v niečom posadnutý.“

No, myslím si, že má vlastne pravdu. Sú aj veci, dokonca aj v mojom živote, ktoré sa neopakujú. A možno práve tie za niečo stoja.

Áno, myslím si, že sa neopakujú ! Môžeme ich len chcieť zopakovať, a to si už musíme povedať.

Spýtala som sa ho, že či by si zopakoval obdobie, kedy sa spolu pomaličky dávali dokopy...

„No, ak si všetko odmyslíme, dôležitý je výsledok, či už vzťah prežije alebo nie, dôležité je, či niečo zaseje, niečo, čo bude mať hodnotu najmä pre dieťa, ktoré bude mať predpoklady niečo dokázať pre pátranie po zmysle stvorenia... To je môj cieľ, nech je cieľom aj môjho dieťaťa.

Vieš, vieme to obaja, aj to najväčšie milovanie môže znamenať zánik rodu...

Ale miloval som ju, milujem ju, ale zopakoval by som si to len niekedy.“

Krása večerných ruží

Už nepotrebujem skúšať nenávidieť, niekoho... koho milujem osudovo na celý život, už som si to vyskúšala, ale aj tak som milovala zo srdca.

Môžem si bez strachu povedať kto som, viem o svojich slabinách, viem o svojich dobrých stránkach :

Už viem dosť o tebe na to, aby som ťa milovala skutočného.

Máme tú silu zmeniť seba v prospech lepších pocitov, mám tú silu.

Veľakrát som to dokázala, nielen vtedy, keď som ťa potrebovala.

Veľakrát si to dokázal, nielen keď si ma miloval.

Nemáme nič viac ani nič menej ako naše city, náš obdiv, naše priateľstvo, už to vieme.

To my sme formovali, určovali úsmevy nášmu vzťahu, to my sme plakali a stonali, vtedy, keď to na nás prišlo... To my sme starali jeden o druhého, keď ten druhý nevedel, čo ďalej a prepadol slabomyseľnosti.

Až teraz môžeme povedať, že sme sa skutočne milovali, a za tým „skutočne“ si stojím.

Už nepotrebujem obdivovať iných mužov, hoci sa mi môžu páčiť a priťahovať ma, úspech v spoločnosti nie je úspechom v milovaní a v prežití života, holým životom sme na to prišli :

Sviečka horela pri najlepšom červenom víne, ktoré sme kedy pili, keď si ma objal a povedal si :

Teraz ťa potrebujem ako moju ženu a dušu zároveň, ako dušu a ženu, ktorej som sa odkryl ako jedinej na tomto svete.

Takto ťa mám rada, takéto úprimné milovania sú tie najlepšie, sú tie vrcholné.

Ach môj milovaný, niekedy sa budeme musieť milovať aj naposledy, tak ako sme sa milovali aj po prvýkrát... Boh daj, aby sme si vtedy spomenuli na ten prvýkrát !

Nepotrebnosť nejestvuje, pokiaľ máme svojich blízkych

Pominulo cítenie mladosti z našich tiel, už to zostáva iba na dušiach, myslenie a nazeranie na svet sa posunulo na nové piedestály, kde sa obaja oddávame pokojnej kráse večerných ruží : „sú tak skutočné, sú o to skutočnejšie, o čo vieme, že sme si ich vysnívali, lebo sú zhmotnením nášho celoživotného citu, našej celoživotnej lásky.“

Vyznávame iné hodnoty, zhodli sme sa pri včerajšom objatí.

Ľudia sa striedajú vo veku, každý vek má iné uvedomenie ?

Niekedy sú tu už len city blízkych, ktoré nás držia pri živote, keď nás bolia staré kosti a sotva prehltáme. Niekedy sa tešíme len na ich objatia a bozky, na ich krik a neporiadnosť. Vzťahy, ktoré milujeme, vzťahy, ktoré sme stvorili našim vzťahom, láska, vzťahy, ktoré často zachránili život nášmu vzťahu.

Pokiaľ budeme žiť, budeme milovať naše deti, však ?

Ak je naša láska viac o rešpekte a vzájomnej úcte ako o priťahovaní tiel... Budme šťastní, že sme k tomu dospeli, aj toto je ten pravý vzťah muža a ženy.

Stále sa môžeme cítiť spokojne, keď máme jeden druhého, ak za dotykom našich rúk budeme cítiť všetky milovania, pri ktorých sme splodili naše deti, pretože sme chceli ! Pretože sme v to dúfali, láska sa vyvíja, láska sa mení v niečo ešte viac príjemnejšie ako za mlada, keď o to stojíme, a my o to stojíme.

Ustáli sme tento svet, a vytvorili sme si „vlastný zmysel“ v našej láske, ktorá prežila všetky krátke kómy. Bola som to ja a bol si to ty, keď sme sa naučili žiť s našimi potrebami, keď sme sa pýtali a keď sme si odpovedali.

Láska je to, čo sme dokázali !

Milovať sa, to je niečo, čo sme dokázali z lásky !

Môžeme byť na seba hrdí !

A ona plakala pre krásu večerných ruží

Keď nikoho nemilovala :

Veľa, veľmi veľa zla bolo v nej a ona nevedela, čo si s tým počať. Myslela si, že to bolo zlo, inak to vtedy nevedela nazvať.

Ale možno to v nej aj niekto nazval neprejavým dobrom, keď ju miloval ako jedno malé stvorenie vo veľkom stvorení.

Muž. Žena. „A všetko k niečomu smeruje, akoby malo všetko predurčenie.“

Muž.

Keď ho „len cíti“, všetko je v poriadku, keď ho „už rozoberá“, zmieta sa v smrteľných kľčoch.

Ale tu už nikoho nezaujíma pravda právd jedného človeka, hoci tam sa to vždy začínalo...

Tu už nikoho nemôže zaujímať jej stav, aj keď to je tá hybná sila všetkých nás...

Aj ona potrebuje muža, s ktorým sa dohodne, s ktorým si povie : vieme, prečo sme spolu.

„Vždy je nejaká príčina.“

„Viem, že ak budem chcieť byť šťastná, musím sa vykašľať na rozoberanie vnútorností, veď žiadny človek by nebol rád, ak by bol svedkom vlastnej pitvy.“

To povedala ešte vtedy, kedy nevedela, že cit k niekomu môže byť tak silný, že znesie aj bytostné otázky !

„Ale ak nebudem znovu milovať ? Čo sa stane ? Bude to šialenstvo z existencie, ktorú začnem chápať po svojom ešte viac, až môj svet predbehne ten skutočný...“

Veru, stáva sa to, aj ona bola blízko, ale taký život nemá cenu, pokiaľ „túžite“ milovať...

Možno niekto začal „milovať“ len pre zaplnenie prázdna, ale až keď sa v ňom rozprestrel ten cit, zrazu pochopil, aký bol neúprimný k sebe, k tomu koho „sa rozhodol milovať“ ...

Teraz je už však úprimná (je na to hrdá !) :

Ak splodiť, tak z citenia, že to bude mať zmysel aj pre toho, koho porodím, že mu ho dokážem dať v tom, ako ho budem mať rada...

Stále chce veriť, že jej deti môžu vzniknúť len z veľkej lásky !?

Z tohto sa nevie dostať ďalej. Dajú sa city používať rovnocenne s mozgom, s jej poznaním ?

„City sa dajú len žiť - ak sú úprimné, až potom sa môžem začať pýtať.“ A potom to zrazu pochopila : že nie je tým, kým by chcela byť. Že tým človekom je málokto, ak človek myslí na to, čo znamená pre celé stvorenie v jeho zmysle, ktorému čoraz viac nerozumie (lebo naša spoločnosť sa tomu vysmieva).

Tak dajú sa city používať rovnocenne s mozgom, s jej poznaním ? Raz to bude musieť prísť...

Ukážte prstom na toho, kto nepotrebuje milovať, kto nepotrebuje byť milovaný, kto nepotrebuje milovať svoje deti oveľa, oveľa viac ako len „milovať svoje pokračovanie“ !

„Občas som si to myslela, a preto som veľmi trpela.“

Ani ona vôbec nerozumie, ale aspoň miluje. Teraz už aspoň vie, prečo sa o samote málokedy hovorí najlepšie o samote.

Tak ako sa o Bohu hovorí veľmi, veľmi ťažko, keď v neho práve veríte ako v niečo nepresiahnuteľné...

„Musí“ sa v sebe vychovávať, viesť sa k láske k sebe samej ... aby lásku mohla rozdávať ako dar a nie ako utrpenie.

Tak ako každý v sebe niekoho vychováva, formuje... či už niekoho má alebo nie (ako skutočného partnera so všetkým, čo k tomu patrí)... bez lásky k stvoreniu to sotva niekedy zájde až do milovania, ktoré je nad plodením a zachovaním... aby dokázala „milovať na obraz Boží.“

„My dokážeme zmeniť, preprogramovať samých seba, ak veľmi chceme. Len to bolí.“

Môžeme ju milovať, môžeme ju nenávidieť, tak trochu ako by sme my sami boli ňou v jej rajských záhradách, v jej pekle vo vnútri, keďže **povedala po dlhej chvíli vnútorného mlčania :**

Večerné ruže sú tie najlepšie, len sa k nim málokto dostane. Nevedela, čo tým chcela povedať, ale cítila to tak silno.

Potom sa rozplakala. Práve si darovala tie najkrajšie večerné ruže :

Zmysel nášho bytia, láska ? Zhodneme sa na tom, že zatiaľ siaha za naše obzory, ale aj na tom je niekedy „niečo pekné“... najmä, keď ho cítime počas milovania...

Nie je to nič nové, ale ona s tým práve začína, keďže v spoločnosti okrem zachovania a boja o prežitie nenašla nič viac.

Zatiaľ ?

Dielo neprešlo jazykovou korektúrou

Vyradené :

Moja priateľka (a jej paranoja)

Dni, kedy musela milovať mužov ako služobníčka systému, pre ktorý pracovala ako tajná agentka, už sa viac hádam nezopakujú.

Už by to nezniesla, aj keď sa tých mužov naučila milovať, veď všetci to boli do určitej miery géniovia, a ona ich mala strážiť pre systém... Cítila sa ako opica, vycvičená opica, ktorá má len svoje úlohy, nad ktorými nemusí rozmýšľať, len sa pokúšať ovplyvniť tých mužov natoľko, aby boli ľahko čitateľní.

Ak to urobila, mohla ísť, oni ju milovali, ona mala v sebe iskru, krásu ducha, o ktorej málokedy vedela, ale tí, ktorí ju platili, o tom dobre vedeli. Snažili sa z nej vykonštruovať neistú ženu, aby im slúžila o to viac, aby oni boli jej istota.

Mužov, s ktorými spávala z „lásky“, mali tým pod kontrolou. Neboli to zlí muži, väčšina z nich žila uzavretá vo svojich svetoch.

Niektorí dokázali veľké veci... Ona ich do nich zasiala pri mileneckom súžití, hovorila, čo mala hovoriť, aby v nich zasiala semeno tvorivosti, ale také, aké bolo potrebné, také, s akým sa počítalo do vývoja sveta, jeho kontrolovania.

Niektorým naozaj zlomila srdce, keď ich opustila, pretože ich mala opustiť, a oni to sotva vydržali, každý sa do nej zamiloval... Žiť s gémiami nie je ľahké pre žiadnu ženu... Nech aj dostáva kurzy, ako sa k nim správať...

Mala svoj vek, povedali jej :

Už nikdy ťa nepošleme do žiadneho vzťahu, v tomto si voľná, ale ešte budeš kontrolovať mladších, vekový rozdiel sa stáva veľkým, už budeš len guru, už budeš len duševný veriteľ.

To všetko mi povedala, keď sme si trochu viac vypili, samozrejme, že som jej neverila. Považovala som ju za samotársku ženu, ale napriek tomu som ju mala rada, vo vnútri bola dobrá.

Bola to inteligentná žena !

Z baru, kde sme sa stretli v sobotu, sme vyšli až v nedeľu. Ale ešte sám nechceli ísť spať, a tak sme zašli do neďalekého diskotékového podniku. Bol plný mužov, dobre

zaopatrených, menej dobre zaopatrených, tak isto žien.

Sadli sme si. Hudba bola pustená veľmi nahlas, nerozprávali sme sa, každá z nás sa pozerala na svoj typ mužov. Vtedy som mala priateľa, tak som sa len zabávala. V jej očiach však iskrielo niečo úplne iné. Asi chcela muža, ktorého by mohla milovať bez svojej paranoje.

Ona čakala !

A on, samozrejme prišiel. Bol to pekný muž, tak ako ona bola pekná žena. Pozval ju tancovať, zavolať ju tancovať, prišiel po ňu.

Pri tanci jej hovoril, že vie dobre po nemecky, francúzsky... Vtedy jej nepovedal všetko... Zatajoval... Chcel, aby sa jej najskôr páčil ako chudobný muž. Je to stará taktika. Dnes sa už nepoužíva.

Tak ona mu tiež povedala, že vie nejaký jazyk.

Správala sa k nemu ako ľadová kráľovná ? Správal sa k nej ako samec, ktorý sa snaží kontrolovať s intelektuálnou zručnosťou ? Ako som sa na nich pozrela, myslím, že obidve otázky mali v sebe veľa spoločného. Ale keď vidíte niečo, čo sa začína... Už vtedy mi bolo jasné, že sa niečo začína. Ženám je to hneď jasné.

Akokoľvek... keď dotancovala, spýtala sa ma, čo na neho hovorím. Povedala som len, že je celkom pekný...

„Ale vieš ako to chodí.“

Potom sme sa zabávali, tancovali sme spolu, pili sme spolu, na záchod sme chodili spolu, všetko ako má byť.

A keď sme sa už chystali odísť, zrazu ten „jej muž“ pristúpil k nášmu stolu. Pozrel sa na moju priateľku, chytil ju za rameno, spýtal sa jej :

- Slečna, prosím, viem, že toto sa v dobrej spoločnosti nerobí, ale nemohli by ste mi dať na vás nejaký kontakt.

Tak mu ho dala.

Po celú cestu domov sme mlčali.

„Páči sa mi, niečo v ňom je.“

„Možno sa s ním dám dokopy, možno sa mi oplatí investovať do toho vzťahu.“

„Čo ty na to ?“

Čo môžete povedať svojej najlepšej priateľke, o ktorej si myslíte, že žije izolovaný život ?

„Skús to.“

Ale čo jej paranoja ? Nechcela som na to myslieť !

Áno, začali spolu chodiť, začali spolu spávať, začali sa spolu milovať, začali si v niečom vyhovovať a v niečom sa začali nenávidieť.

Žili spolu, hádali sa spolu, mali sa radi - spolu.

Zatajil, že vlastní byt, zatajil jej, že má auto... A ona mala vlastné auto, vlastný byt... Samostatní, nezávislí na jeden druhom, láska ako vyhovujúce parametre.

Keď som sa s ňou zopárkrát stretla, raz bola spokojná, raz bola nespokojná... Čo jej paranoja ?

„Bola to pravda, dievča, pravda, o ktorej sa nemá hovoriť, ale ja som spokojná, našla som si priateľa, ktorý o ničom nevie, vie len ako dobre prežiť...“

No, úprimne je mi jedno, či si vymýšľa alebo nie, pretože už žije skutočný život, zostúpila zo svojich výšin, a napriek všetkému, čo vie o svete a jeho vývine, žije celkom obyčajný život...

Obyčajný život ? A tak uzavreli manželský zväzok po siedmich rokoch partnerského spolužitia. Takého alebo onakého, pre to alebo pre to. Bola som tam, na svadbe, a všetko pôsobilo tak zvláštne.

Svadba ako povinnosť.

Svadba ako pravda.

Sedela som tam, tancovala som, ale čosi bolo skutočne zvláštne, niečo sa mi nepozdávalo. Prišla som za ňou.

„Niečo je tu zvláštne, niečo na tvojej tvári.“

„Svadba z rozumu, svadba o jednej z poslednej šanci.“

„Svadba ako ochranný manéver.“

Ona trpela po celý čas. Až teraz mi to došlo. Ona bola rozložená vo vnútri po celý jej život.

Až teraz som si to uvedomila !

Jej utrpenie je neuveriteľné, veľa ľudí by to už dávno nezvládlo. Nevie, čo je pravda a čo klamstvo, ak hovoríme o mojej priateľke, ale jej utrpenie je skutočné.

„Nič si z toho nerob, takto trpí veľa ľudí.“

„Ale niekedy som aj ja šťastná, celý život nie je o utrpení, musíš sa vyrovnáť s mnohými vecami, naučiť sa ich brať ako obyčajné, tešiť sa z nich ako z obyčajných vecí, zvyk je zvyk, láska nie je zvyk, náklonnosť nie je zvyk, milovanie zo srdca nie je zvyk, rozumieš mi ?“

Poprosila ma, či by som s ňou nešla na záchod. Pozvracala sa.

„Je mi strašne zle.“

„Môj život je tragédia.“

„Nech viac nedopustia, aby človek mohol vedieť tak veľa ako ja, je to ukrižovanie !“

A ja som jej nerozumela, že by potrebovala pomoc psychiatra !?

- Panebože, ty potrebuješ deti ! Ty ich potrebuješ viac ako ktokoľvek, koho poznám !

„My nemôžeme mať deti, on má problémy... My máme len poznanie, vedomosti, pravdu o tomto svete... v nás. Vieš, ako vtedy bolí milovanie ?

Vieš, ako občas nenávidím to jeho mŕtve semeno ?“

Pošepkala mi, akoby hovorila niečo veľmi dôležité :

„V žiadnom prípade neberme ľuďom ich svet, ak chceme, aby prežili v našom spoločenskom svete...“

Mne sa to však dôležité nezdalo.

„Ale ešte musia prísť deti... Ale ešte musia prísť, lebo inak bude veľmi zle.“

Radšej nech ma povolajú späť do tajnej služby, chcem im opäť veriť, chcem veriť ich

úlohám.

Túžim po génoch, ktorých treba uisťovať o ich genialite, aby sa necítili ako psychopati.

Túžim po ich dotykoch, je to niečo, je v nich niečo, čo dáva vedieť, že v sebe majú jedno chápadlo zmyslu stvorenia, a to milujem, a to v nich milujem. Teraz to potrebujem v sebe cítiť, ale ja to v sebe nemám. Ani on to v sebe nemá...“

„Vieš, vtedy som bola najšťastnejšia, pri tých génoch stvorenia, ktorých sme kontrolovali, vtedy, keď som pracovala na živote, nie pod pokrievkou spoločnosti, ale priamo pod jej vodným kameňom, až tak hlboko, skús si to len predstaviť... Najšťastnejšia, napriek tomu, že som vtedy zrejme aj najviac trpela. Viem, že to stráca zmysel, ale je to tak !“

Povolá sa sama ?

A tak si kúpila aspoň psa, ktorého miluje ! Ktorého niekedy spolu venčíme.

Hrá svoje hry, ktoré sú základom jej prežitia. Nikomu to nepotrebuje hovoriť, ale ja viem, čo sa deje. Poznám ju. Jej paranoja je naspäť. Možno si nájde medzi ľuďmi, ktorých pozná, svojich nových géniov, aby bola ich duševný guru, veriteľ. Aby im pomohla, tak ako vždy niekto chce, aby sa pomohlo takým ľuďom.

„Mala by si skôr uveriť tomu, že ten, kto je s tebou, je len tvoj génius...“

Zasmiala sa.

Nič sa nezmenilo odvtedy, čo som s ňou bola na prvom poháriku, kedy sa rozovorila. Stále verí svojej paranoji. Teda myslím si, že je to jej paranoja. Ale také sú naše životy, ona si to predsa priznáva, a drží sa toho ako kliešť...

Len tak môže predstierať, že všetko zvláda. Sila ženy, sila ženskej geniality, ktorá zostáva nevyužitá, lebo v obyčajnom svete sa s ňou veľmi neráta. S geniálnymi ženami sa vo svete neráta, je to len anomália, ich emócie, ich závery sú ešte

citlivejšie ako obyčajne. V obyčajných ženách...

Dnes sa s ňou stretáva pravidelne, pôsobí vyrovnane, pravda, to, čo sa odohráva v jej vnútri, vie len ona sama. Dokedy bude musieť človek dávať viac na svoje predstavy ako na skutočnosť stvorenia, ktoré ho asi stvorilo aj preto, aby si všímal jeho skutočnosť ? Nie je to chyba len jej samej.

Možno je posledná veta len konštrukcia, ale je ťažké veriť tomu, že sme odsúdení, tak ako ona, hľadať šťastie niekde, kde záleží len na sile uzavretosti. Nech aj je na jej paranoji niečo pravdivé... Potom na svoju pravdu len dopláca.

„Načo má človek teda svoju pravdu ? Iba preto, aby sa stal jej prvou a poslednou obeťou, aby z nej už nikdy nevyšiel !?“ Sotva. Aj keď je to ochrana pred dnešnou spoločnosťou.

Mám ju rada, ale pomôcť niekomu, kto si zvykol žiť s uzavretosťou ako ochranným systémom proti všetkému, čo ho ničí (a už nemá podľa seba z toho radšej nikdy vyjsť), je nezmyselné.

Je to nezmyselné ?

